

Hans Kneifel

PRÁH NICOTY

Přeložil Jan Rada

Na Zemi se psal počátek července roku 2437. Nejnovější události v galaxii a zejména hrůzné zkušenosti posádky lodi FRANCIS DRAKE v Malém Magellanově mračně dokazovaly, že chce-li lidstvo přežít, nelze rozhodující střetnutí s tajemnou První vibrační mocí již déle odkládat. Každý den nečinnosti poskytoval výhodu nesmiřitelnému nepříteli a mohl znamenat počátek pádu Solárního impéria.

Perry Rhodan si to plně uvědomoval a co bylo v jeho moci a v moci válečného loďstva, jemuž velel, bylo vykonáno.

Nová vlajková loď CREST V podnikla odvážný útok na planetu-líheň Baramů, kde se vyráběl tajemný elixír První vibrační moci, neobilatium. Operace proběhla podle plánu a neobilatium bylo ukořistěno, ale pokusy s touto tajuplnou látkou měly strašné důsledky. Pět tisíc členů posádky CRESTU V se proměnilo v bezmocné přízraky.

Nyní „zelení duchové“ čekají na dně moře umírající planety na zachránce.

Situace posádky CRESTU V je beznadějná - Pozemšťané stojí na prahu nicoty...

1.

Světlo dopadalo na malý šachovnicový čtecí přístroj, který muž držel v ruce. Místností zněla tichá hudba. Muž tu skladbu znal, byla to jeho oblíbená Victory in Space.

Muži bylo šestačtyřicet, byl štíhlý až hubený. Hustá síť vrásek v opáleném obličejí dokazovala, že tento muž toho zažil víc než jeho vrstevníci. Jeho hnědé vlasy, poněkud dlouhé na plukovníka pozemského kosmického loďstva, byly na spáncích prošedivělé. Teď mlčel. Když mluvil, mluvil tiše, ale lidé ho poslouchali.

Jméno: Vivier Bontainer.

Povolání: galaktický psycholog.

Hodnost: po dobrodružství v Jižním moři byl Rhodanem povýšen do hodnosti plukovníka.

Nikdo z posádky mu to nezáviděl.

Bontainer odložil čtecí přístroj a upil trochu kávy, byla už studená. Už mnoho dní Bontainer čekal, stejně jako třináct set mužů a žen.

Na co? Bontainer se zamyslel...

Po svém povýšení, když zachránil Zemi před zkázou, byl jmenován kapitánem průzkumné lodi nového typu s označením EX-8703. Kulovitá loď nesla ve svých hangárech deset člunů velikosti normálních korvet. Posádku lodi tvořilo třináct set mužů a žen, loď dosahovala zrychlení 650 km/s², v její výzbroji bylo dvanáct těžkých transformačních děl - doba si žádala, aby i výzkumné lodi nebyly bezbranné. Desítky případů, kdy se vědecké výpravy nevrátily, byly toho jasným důkazem.

Pro Bontainera však bylo stejně důležitá jako výzbroj o palebné síle tisíce gigaton skutečnost, že na palubě byli i oba jeho přátelé, John Sanda, zatvrzelý starý mládenec, a Loureňan Oomph Amber, nenapravitelný kleptomaniš.

Ještě jedna věc byla charakteristická pro tuto loď: každý člen posádky tu plnil dvě funkce: byl současně vědcem, odborníkem v určitém oboru, plně vybaveným pro svou práci v terénu, zároveň však i platným členem posádky. Každý byl schopen obsluhovat transformační dělo stejně jako elektronický mikroskop nebo používat těžký dezintegrátor se stejnou jistotou jako laboratorní zařízení. Výcvik všech členů posádky od počátku sledoval jasný cíl - zdokonalení v obou funkcích. Ať už se jednalo o techniky nebo vědce, všichni byli připraveni

plnit stejně dobře obě svěřené funkce. Pouze pro Ambera se nepodařilo najít nic vhodného.

Bontainer dopil kávu, vstal a stiskl tlačítko interkomu a na obrazovce se objevil Sandův úzký obličej. Sanda byl na velitelském můstku.

„Plukovníku?“

„Ozval se už Tiffloor nebo došlo k něčemu jinému, John?“

„Jak mi mé povinnosti velí, Viviere, kdyby se cokoliv stalo, okamžitě bych ti to ohlásil. Čekáme a nic se neděje. To už je patrně osud naší posádky.“

„Jsem ve své kabině. Kdyby došla zpráva z CRESTU V, okamžitě mi to hlas, prosím.“

„Jistě, pane. Spojáři jsou připraveni okamžitě zachytit každý okololetící radiogram z Terry.“

Sanda to řekl jakýmsi důvěrným šepotem a Bontainer si začal lámat hlavu, co tím vlastně myslel. „Radiogram z Terry?“ opakoval nechápavě.

Sanda se d'ábelsky zašklebil. „Jasně. Radiogram od paní Penelope Bontainerové, za svobodna slečny Arsali Hingurtové, jistě si na ni ještě vzpomínáš.“

„Ohromně vtipné,“ zavrčel Bontainer a vypnul přístroj, když uslyšel Sandův hurónský smích. Opět se posadil a vzal do ruky čtecí přístroj, už se však nedokázal soustředit.

Julian Tiffloor tlumočil Bontainerovi rozkaz, aby se svou lodí čekal na místě s kódovým názvem Evergreen. Tam se měl setkat s CRESTEM V po skončení její akce na Baykalobu. Uplynulo už skoro devět dní od chvíle, kdy dorazili k Evergreenu a stále ještě nedostali žádnou zprávu z CRESTU V, ani CREST V nezaměřili. Přitom měli nejmodernější zaměřovači zařízení v celém loďstvu. Ostatně nejmodernějšími přístroji byly vybaveny i všechny vědecké laboratoře na lodi, mohli tu provádět ty nejjemnější analýzy s maximální přesností.

Ted' však pouze čekali. A čekali už devět dlouhých dní.

Bontainer se donutil opět se zahloubat do díla o psychologických základech příbuznosti idiomů v lidské řeči s některými výrazy v jazycích mimozemských civilizací. Z četby ho vyrušil bzučák u dveří. Trhl sebou a vyzval příchozího: „Vstupte!“

Kovové dveře potažené plasty se odsunuly stranou. Vstoupila štíhlá postava celá v bílém. Bontainer zaznamenal nápadný zahnutý nos a velké hnědé oči. Lodní kuchař.

„Přišel jsem, pane kapitáne, abych...,“ spustil.

Bontainer se zašklebil. Už tušil o čem bude řeč. „Jen pojd'te dál, pohodlně se usad'te a vyprávějte, pomáhá to ukrátit si dlouhou chvíli na palubě. Tak co se stalo? Vybuchl hrnec na polévku?“

Kuchař sklesl do druhého křesla a udělal dramatické gesto. „Čočka, plukovníku, rozumíte, čočka!“ zvolal hlasem žalobce v hrdelní při.

„Rozumím,“ řekl klidně plukovník. „Čočka je znamenitá. Třináct set porcí, skoro sedm set litrů. Vynikající!“

„Správně. A k tomu sedm set št'avnatých párků v jedlém střívku.“

„Z toho se sbíhají sliny,“ poznamenal Bontainer.

„Že? A smažená cibulka na špeku, a volská oka. Co vám mám povídat, když je čas, pak mohu připravit ve své kuchyni pravé lukulské hody. Jedl jste někdy na lodi tak dobře, jako v uplynulých osmi dnech?“

Kuchař byl upřímně rozhořčený, avšak důvod jeho rozhořčení stále zůstával tajemstvím. Bontainer však byl trpělivý. „Ne, opravdu ne. Dalo by se to srovnat jen s nabídkou některých restaurací v Terrania City.“

„Třeba v Golden Gate, že?“

„Třeba. Co je však s tou čočkou, Rolfe?“

„V té čočce nebudou párky ani špek, to jsem vám musel říci.“ Kuchař působil dojmem, že se v příštím okamžiku rozpláče.

Bontainer tušil, o co jde, ale přesto se zeptal: „A proč ne?“

„Protože nemohu otevřít ani barel s párky, ani ten s nakrájeným špekem.“

Bontainer chápavě potřásl hlavou. „Oomph Amber...“

„Ano, to on, pane!“ skočil mu do řeči kuchař, „Ukradl otvíráky a zmizel. Mužstvo bude hladovět nebo se bude muset spokojit neochucenou čočkou bez masa.“

Plukovník otevřel skříňku a vytáhl sklenici a hranatou láhev. Pak sklenici naplnil do poloviny a podal ji zdrcenému kuchaři.

„Tady máte, Rolfe, napijte se a uklidněte se,“ řekl chlácholivě. „Postarám se, aby vám nic nestálo v cestě při přípravě vašich kulinářských zázraků. Ambra najdeme.“

V Rolfových očích svítila jiskřička naděje. „To ale vyžaduje rozsáhlou pátrací akci. Můžete za ni převzít odpovědnost?“

Bontainer se pootočil a zapnul interkom. „I když třetina posádky bude hledat Ambra, bude loď schopna okamžitého nasazení k jakémukoliv úkolu. Klidně se vraťte do kuchyně a postarejte se o to, aby čočka nevystydla.“

Rolf stiskl kapitánovi ruku a vykoktal: „Děkuji, mnohokrát děkuji, opravdu. Nevím, co bych si bez vás počal, pane.“

Vivier klidně přikývl a řekl: „Byla by to ostuda, kdyby všichni zůstali hladoví, když máme tak výborně vybavenou kuchyni a tak vynikajícího kuchaře.“

Dveře za Rolfem se opět zavřely a plukovník se zašklebil. Potom vytřel číslo spojení a řekl do interkomu: „Mluví Bontainer. Všem! Není důvod ke znepokojení. Potřebujeme jen najít mého zlodějského přítele Ambra. Ukradl otvíráky a kuchař nemůže otevřít konzervy s párky. Kdo zloděje objeví a odejme mu tu lesklou věc, bude kuchařem odměněn extra porcí dle výběru. Konec.“

Potom plukovník vypnul interkom, ale věděl, že potřetí se už nedokáže soustředit na četbu. Vypnul čtecí přístroj. Opásal se řemenem s ruční zbraní. Vypnul bodové světlo a nechal svítit jen malou lampu u dveří. Potom vyšel z kabiny a šel na můstek. Postavil se vedle Johna

Sandy. Až na barvu vlasů a očí si byli oba muži podobní jako dvojčata, také se jim tak říkalo, vesmírná dvojčata.

Loď stála nehybně na určeném místě, kde se protínalo několik myšlených čar, tečkovaně zobrazených na obrazovce. Bylo to přímo „nad“ severním pólem Malého Magellanova mračna. Jedno z charakteristických sluncí ve středu malé galaxie sloužilo astrogátorům jako jeden orientační bod, další tvořily vybrané hvězdy Mléčné dráhy a také poslední loď ze spojovacího a transponderového mostu mezi galaxiemi. EX-8703 stála v mezigalaktickém prostoru na místě určeném průsečíkem stanovených spojnic.

„Začínám být neklidný,“ řekl Bontainer. „Je čtvrtého července, jsme tu tudíž devátý den a stále jen čekáme.“

Sanda se otočil i se svým křeslem a zadíval se na panoramatickou obrazovku. Osa lodi svírala s osou malé galaxie ostrý úhel a tak v jedné části panoramatické obrazovky bylo výborně vidět do kruhu uspořádané hvězdy Malého Magellanova mračna.

„Za takový pohled by astronomové před pár sty lety byli ochotni obětovat oko,“ zamumlal Bontainer. „Jen kdyby mohli takto vidět tuhle galaxii.“

„Máš pravdu, my to teď máme jednodušší. Ale nebezpečí, kterým musíme čelit, také vzrostla. Více hvězd, více možností, větší zátěž, více válek a bitev.“

Bontainer zapnul interkom a spojil se se zaměřovací centrálou. „A více možností nás zaměřit.“

„Pane?“ ozval se jeden z techniků, druhým povoláním mikrobiolog.

„Zachytili jste něco, co by ukazovalo na pohyb lodí? Existuje nebezpečí, že zde budeme zaměřeni. Vznášíme se tu pěkně na ráně.“

„Ne, plukovníku. Nic jsme nezaznamenali a to naše přístroje běží nepřetržitě a obsazení je ztrojnásobeno. Nic nám nemůže uniknout.“

Bontainer se krátce zasmál. „To mě těší. Konec konců nejsme schopni konkurovat celému loďstvu kuželovitých lodí. Pokračujte. Dostanete čočku.“

Zaměřovač se rozchechtal. „Vida, tak Loureňan už je dopaden a otvírák na světě? Párky jsou zachráněny!“

„A tím i morálka mužstva, doufám,“ podotkl Bontainer a zašklebil se na ženu za technickými zády. Sanda však okamžitě přerušil spojení.

„Tohle už pro tebe není, Viviere,“ napomenul ho. „Jsi ženatý. Tuhle jsem z tvé kabiny slyšel nějaké podivné zvuky. Připomínalo mi to křik novorozence. To už začínáš trénovat, nebo to byla nějaká hudební produkce?“

„To byl křik jednoho prvního důstojníka s duševní kapacitou novorozeněte,“ odsekl Bontainer.

Zatím tedy loď ještě nebyla zaměřena, ale čím déle zůstávali na jednom místě, tím víc vzrůstalo nebezpečí. Část posádky byla stále v pohotovosti. Mimo to Bontainer vyhlásil v posledních dnech několik cvičení a přesvědčil se, že si vybral posádku dobře. Jeho lidé byli opravdu vynikající.

„Vsaď se, že CREST V se ohlásí právě v okamžiku, kdy Rolf bude servírovat svou pověstnou čočku,“ řekl Bontainer.

„Můžeš mít pravdu,“ odpověděl Sanda. „Nechceš jít utěšit Loureňana? Uvidíš, že ho Rolf nechá ležet třináct set nožů, vidliček a lžic. Nádhera. Právě to bych rád dělal na penzi.“

Potom se zvedl.

„Kam jdeš?“ zeptal se Vivier.

„Jen mezi námi,“ zašeptal tázaný, „v logistickém oddělení je tmavovláska, která má zároveň na starosti automaty na kávu. Třeba mě má ráda a nabídne mi.“

Bontainer přikývl a posadil se na Sandovo místo.

* * *

K úkolům logistiky patřil také propočet, jak organizovat stravování při částečné pohotovosti. Mužstvo se v jídelnách střídalo, na chodbách a ve výtazích panoval čilý, ale dobře zorganizovaný ruch. John Sanda zamířil do malé jídelny na podlaží, jemuž dominoval velitelský můstek. Jídlna byla poměrně malá a Sanda bez obtíží objevil hledanou dívku. Posadil se na přišroubovanou barovou stoličku a ruce položil na barový pult.

Tmavovlasá technička se postavila proti němu a posměšně se na něj podívala. „Co to bude tentokrát?“ zeptala se.

„Mám jistý logistický problém,“ odpověděl Sanda a zašklebil se. „Jestliže první důstojník urazí sto šedesát metrů po svých, aby se setkal s důstojníkem od logistiky, jakou cestu musí urazit voják imperiální flotily, aby se mohl pobavit s biologkou?“

„Přibližně třicet sedm milimetrů,“ bryskně odpověděla tmavovláska s pážecím účesem. „Kávu s cukrem?“

„Buďte tak hodná, Dano,“ řekl Sanda a donesl si oběd k baru.

„Co vaše místo na můstku?“ zeptala se Dana Norfolková.

„Kapitán Bontainer z přátelství a také z pocitu odpovědnosti zaujal na čas mé místo,“ odpověděl vážně Sanda. „Je klid, takže to nevadí. Takovou příležitost je třeba využít. Kdy tu končíte?“

„V šestnáct hodin palubního času. Chcete mě snad doprovodit na pracoviště?“

„Budu vás následovat kamkoliv půjdete, nejdražší,“ prohlásil. „Čím déle vás pozoruji, tím jistější si jsem, že jednoho dne budete v mém černém Zápisníku sta adres.“

„To si opravdu myslíte, Sando?“

„Já to vím, Dano!“ řekl důrazně.

„A co tomu říká váš přítel a šéf?“ zeptala se dívka a začala sklízet ze stolů.

„V době nečinného čekání ho těší každá změna," řekl a podíval se na hodinky. „Za pět minut čtyři."

Na stolech už nezbylo takřka žádné nádobí, ačkoliv tu jedlo dvě stě lidí. Automatická myčka jela už naplno. Dana si nalila kávu a posadila se vedle Sandy. „Neměl byste pro mě cigaretu?" zeptala se.

„Nejen cigaretu, ale i oheň," odpověděl.

„Někdy se divím, že tak vysoce kvalifikovaný muž, jakým by měl být první důstojník, mluví takové nesmysly, jaké občas slyším od vás. Jak si to vysvětlujete, Johne?"

„Ve vaší blízkosti bývám zmatený, nejistý, začínám koktat a mluvit nesmysly. To dělají vaše modré oči."

Dana se zasmála. „Vynechte lyriku, Johne. Jak dlouho vlastně znáte Bontainera?"

„Asi šest let," vzpomínka vyloudila na jeho tváři úsměv. „Tak tři roky jsme přátelé. Ale je ženatý, nemáte šanci. Držte se raději mne."

Položila mu ruku na předloktí a důvěrně sdělila: „Já se držím rady své matky a nevěřím žádnému vojákovi."

Sanda se zasmál. „Nic o mně nevíte. Tady jsem sice prvním důstojníkem, ale v Atlan Village v Terrania City, kde mám byt, vedu tajný druhý život. Pouze nejlepší přátelé vědí, čím se zabývám, ale mohu vás ujistit, že to nemá nic společného s imperiálním loďstvem."

„To zní opravdu tajemně, prozradíte mi detaily?" zeptala se a uhasila cigaretu.

„To bychom se museli stát velmi dobrými přáteli, dokonce více než přáteli. Potom... snad."

„Snad se někdy dostanu do Atlan Village, obstarám si dva silné chlapy nebo bojového robota a vtrhnu k vám. Prostě to zjistím, tak nebo tak."

Sanda se k ní naklonil a chtěl jí cosi pošeptat do ouška, když vtom začala ječet siréna. Hned na to se ozval Bontainerův hlas. Sanda vyskočil a podíval se na hodinky. Bylo přesně šestnáct hodin třicet minut.

„Bontainer všem. Poplach. Na hyperpřijímači jsme zachytili volání SOS-PR! Všichni na svá místa. Až budeme vědět víc, budu vás informovat. Konec."

„Myslete na mě, Dano!" vykřikl Sanda a hnál se jídelnou ke dveřím. „Ve chvíli nebezpečí vás zachráním, když budu mít chuť."

Ona však už zmizela druhými dveřmi za pultem.

O minutu a deset vteřin později už stál vedle Bontainera. „Tady jsem, Bontainere," vyrazil ze sebe udýchaně.

Bontainer přikývl. „Předávám. Příprava ke startu. Nezbytné údaje se ještě zpracovávají, Johne,"

„O.K." Byl čtvrtý červenec roku 2437, 16 hodin a 31 minut standardního galaktického času. Volání bylo zachyceno před minutou.

V nejbližších vteřinách došlo k proměně výzkumné lodi ve válečnou loď připravenou k boji. Všechna bojová stanoviště byla obsazená, chodby se vyprázdnily, jednotlivé úseky od sebe oddělily vzduchotěsné přepážky, všechny bezpečnostní systémy byly spuštěné.

2.

Hyperpřijímač zachytil tísňové volání, bylo slyšet slabě, ale dostatečně zřetelně. Vzhledem ke kapacitě hypervysílačky bylo jasné, že loď, která vyslala SOS, musí být velmi daleko nebo vysílání muselo projít nějakou clonou. Nešifrované tísňové volání bylo doprovázeno krátkými impulzem se zrychleným komprimovaným textem. Krátké impulsy se pravidelně opakovaly během dvou minut. Technici ve spojovací centrále rozvinuli impuls do normální délky a rozluštili text. V 16 hodin 32 minut bylo spojení přerušeno.

Zaměřovači se po celou tu dobu snažili zjistit přesnou polohu vysílačky.

Na velitelský můstek přicházelo jedno hlášení přes druhé: „Zde zaměřovači. Kapitéanu Bontainerovi..." „Spojovací centrála. Přehrajeme vám text zachycené zprávy..." „Počítačová centrála. Máme udat zpřesněný kurz?"

Bontainer horečně přemýšlel. „Počítačová centrálo! Údaje o kurzu přeneste rovnou do velitelského počítače."

Sanda zvedl ruku a ohlásil: „Lod' připravena ke startu, Viviere."

Bontainer přikývl a tiše řekl: „Start. Střední zrychlení, směr Malé Magellanovo mračno."

Lod' se dala do pohybu, motory naskočily a obrovská koule se rozletěla rychlostí tři sta kilometrů za vteřinu.

„Souřadnice: 4529 k 4391 Alfa/II! První krok."

„Rozumím."

Jako meteor „padala" lod' k pólu malé galaxie. Někde tam ležel její cíl: CREST V, která volala o pomoc. Obrovské pozitronické počítače někde v útrobách lodi současně pracovaly na třech i více programech. Tiskárny rachotily nepřetržitě. Tištěné zprávy byly předávány adresátům, další údaje byly přenášeny přímo na obrazovky na můstku. Stále se upřesňoval kurz.

Bontainer věděl, jak velký význam má jeho zásah a kolik záleží na bojové výkonnosti jeho lodi.

Zapnul interkom: „Vyšlete obdrženou zprávu spolu s mým hlášením směrem k rádiovému mostu. Přesvědčete se, že zpráva byla nezkomoleně přijata."

„Provedu. Jak zní text vašeho hlášení?"

„EX-8703 startuje směrem k centru Malého Magellanova mračna. Cílové souřadnice uvedeny v připojené zprávě. Zdá se, že CREST V je v nebezpečí. Rychlá reakce nutná."

„Rozumím!"

Obrovské lodní antény se pohnuly a zaměřily se na nejbližší lod' rádiového mostu. Nejdříve byl vyslán identifikační kód, potom Bontainerovo hlášení a nakonec zachycená zpráva. Průzkumná lod' zatím nabírala stále větší rychlost a připravovala se k přechodu do lineárního prostoru. Těžké Kalupovy konvertory duněly a přehlušovaly rachot ostatních strojů. Celá kovová koule se chvěla, sklo tiše cinkalo. Potom vibrace překročily určitou frekvenci.

Co ještě je nutné udělat?

Na panoramatické obrazovce byly vidět hvězdy Malého Magellanova mračna, řídce rozesté po okrajích a tvořící nepřehledný shluk ve středu.

„Oznamte text obdržené zprávy celé posádce," rozkázal Bontainer spojařům.

V amplionu to zapraskalo a potom se ozval hlas, který teď slyšeli všichni na lodi: „Mluví Harl Defin..."

Malý muž z obrovského robota informoval stručně, ale velice jasně o událostech na CRESTU V. Přesně popsal podivuhodnou a skličující proměnu, kterou prodělali všichni muži na palubě až na Ilta Guckyho a Sigance ukryté v nitru ocelové konstrukce robota. Defin popsal, jak se rozhodli k nouzovému přistání do oceánu planety Neo II. Potom udal takřka přesnou polohu, kterou zaměřili navigátoři CRESTU V dříve, než lod' byla zamořena hypervlnou neoblatia. Údaje o poloze lodi byly už poněkud zastaralé, ale přece jen poskytovaly jistou orientaci pro záchrannou lod'.

Posádka CRESTU V musela přestat pracovat v okamžiku, kdy byla proměněna v napůl hmotné bytosti. Upřesnění polohy už bylo na posádce výzkumné lodi. Tím zpráva končila.

„Zatraceně!" ulevil si Bontainer, ale tak hlasitě, že mu rozuměl každý na můstku. „Sotva si dovedu představit peklo, které je teď na palubě CRESTU V. Všichni jsou ohroženi a útek ani obrana nejsou možné, protože počítače se zbláznily a lidé sami nemohou obsluhovat

žádné přístroje. A myšob, ať je jakkoliv chytrý a zdatný, spolu s tím neobratným robotem nemůže s tak obrovskou lodí odstartovat. To je šílené."

Odmlčel se a zadíval se na přístroje. Za chvíli měla loď přejít do lineárního prostoru.

S nezapálenou cigaretou v ruce pak pokračoval: „Divná věc. Produkt z vajíček nějakého hmyzu terorizuje celou loď, pět tisíc mužů a žen!"

„Kontaktní loď potvrdila příjem našeho hlášení a přejí nám hodně štěstí," oznámili vtom ze spojovací centrály.

„Opravdu ho budeme potřebovat," řekl vážně Bontainer. „My i posádka CRESTU V."

Zatím se několik skupin odborníků současně snažilo upřesnit údaje poskytnuté paladinem, ale zdálo se, že čas najednou ubíhá příliš rychle. Přejít do lineárního prostoru se nezadržitelně blížil. Všechny propočty bylo třeba dokončit do návratu do normálního prostoru, aby se dalším skokem mohli dostat co nejbližší k cíli a co nejrychleji zasáhnout. Bontainer zároveň vyslal hyperrádiovou zprávu veliteli loďstva, soustředěného v sektoru Sever, solárnímu maršálovi Julianu Tifflorovi.

Přijem byl potvrzen a EX-8703 mohla přejít do lineárního prostoru.

Zabzučel interkom. „Astrogační oddělení plukovníku Bontainerovi. Vypočetli jsme, že loď musela urazit přes tři tisíce světelných let. Po návratu z lineárního prostoru budeme vědět víc. Na původně propočteném kurzu zatím není třeba nic měnit."

Sanda uvedl připravený program do chodu a během několika vteřin loď přešla do lineárního prostoru.

Vivier se pohodlně opřel v křesle a přemýšlel. Tušil, že od chvíle, kdy bylo vysláno tísňové volání se mohlo ještě ledacos stát. A ještě se hodně stane, než se jim podaří dostat se do blízkosti vlajkové lodi. Bez ohledu na to, zda to budou změny pozitivní nebo negativní, Bontainer nechtěl přijít pozdě. Vzpomínal si na prvé nasazení, které ho přivedlo do Rhodanovy a Allanovy blízkosti. Váhavě vzal do ruky mikrofon a zapnul vysílání na lodní okruh.

„Mluví k vám kapitán. Jsme už podruhé v situaci, že musíme zachránit CREST V nebo přinejmenším poskytnout její posádce rozhodující pomoc. Jestliže Rhodan vyslal signál SOS, musel k tomu mít velice pádné důvody. Nemáme nejmenší tušení, k čemu došlo a ještě dojde v časovém úseku mezi vysláním tísňového volání a našim setkáním s CRESTEM V. Musíme spěchat. Od této chvíle zavádím služby na směny. Polovina mužstva bude odpočívat, druhá polovina bude zajišťovat nepřetržitou bojovou pohotovost. Musíme proniknout do hloubky asi tři tisíce světelných let k centru malé galaxie. Tam bude navigace velmi obtížná a my budeme bohužel nuceni pominout některá bezpečnostní opatření. Jsem si vědom své odpovědnosti, ale za této situace musíme riskovat. Na to jsem vás chtěl připravit."

Bontainer doufal, že radiomost k Tifflorovi bude fungovat spolehlivě a že se jim na cestě do centra cizí galaxie nepostaví žádné nepředvídané překážky. Cítil, že čas je tlačí stále víc a víc. V akci, kterou teď podnikal, šlo doslova o život. Loď se musela pohybovat přinejmenším šedesát hodin v zóně ohrožení.

Hvězdy z obrazovek zmizely, pohybovali se v lineárním prostoru.

Sanda pedanticky přezkušoval přístroje, potom se opřel o lenoch a zapálil si cigaretu.

„Příští hodiny jsou jakž takž jasné," zamumlal. „Co v této chvíli postrádám, je asistence našeho, vychrtlého přítele Ambera."

„Nemám ani ponětí, kde vězí, ale určitě se neztratí," řekl Bontainer.

„On ne, ale třeba něco lesklého ano," poznamenal John. „Co bude dál, kapitáne?"

„Přesně to nevím, musíme počkat, až budeme opět v normálním prostoru," řekl Bontainer, předal velení Sandovi a šel do navigačního oddělení. Tam našel vědce skloněné nad mapami. Různé sektory Malého Magellanova mračna byly již známy díky průzkumným cestám rychlých kosmických svazů, takže EX-8703 neletěla do neznáma. Avšak ani všechna slunce nebyla na mapách označena a o naprosté většině sluncí byla známa pouze jejich

poloha. Především nebylo známo, zda mají nějaké planety, a pokud ano, kolik jich je.

„Jak to vypadá, dámy a pánové?" zeptal se Bontainer a snažil se rychle zorientovat ve sloupcích čísel a změti pomocných čar, které viděl před sebou.

Velitel navigačního oddělení rozpráhl ruce v omluvném gestu, jako by se omlouval nejen za tu změt' čar na mapách, ale i za existenci shluků hvězd, k nimž mířili.

„Špatně, kapitáne," řekl krátce.

„Rozved'te to!"

„Víme, že loď mohla zbloudit o stovky světelných let. Nepřesnost souřadnic, které nám byly sděleny, způsobuje, že náš cílový prostor se podobá spíše dlouhé hadici. V tomto prostoru je bezpočet hvězd udaného typu. Pokud nám nepomůže nějaká šťastná náhoda, můžeme hledat celé týdny."

Vivier tiše hvízdal. „To vypadá opravdu špatně."

„Prověřili jsme údaje, které nám zprostředkoval paladin. Cíl leží přímo před námi, kurz je správný. Musíme překonat ještě tři tisíce sto světelných let a tam ta hadice začíná. Tam to také začne být doopravdy obtížné. Krátce před dosažením toho výchozího bodu bychom měli přejít ke krátkým skokům lineárním prostorem a zesílit zaměřovací službu. Snad se nám podaří něco zaměřit. Bohužel vám příznivější zprávu podat nemohu."

Bontainer se posadil do křesla, natáhl si nohy a zavrčel: „Žluté slunce, typ pozemského slunce, čtyři planety. Druhá planeta, počítáno od slunce, je vodní pustinou s jednotlivými ostrovy. Žádné známky života. Dobře popsany cíl, ale velmi nejasný úkol."

Potom se zabral do studia výpočtů a diagramů.

„Dobře," řekl konečně. „Teď proletíme dva a půl tisíce světelných let lineárním prostorem a pak uvidíme. Pokračujte, přátelé."

„Odvážný chlap," řekl jeden z asistentů, když Bontainer odešel. „Řítí se neznámým prostorem aniž by pořádně věděl, kde vlastně je cíl, a řekne jen *uvidíme*. Buď je to sebevrah, nebo je opravdu dobrý."

Velitel se na mladíka chvíli mlčky díval, než řekl: „Lítám s Bontainerem už tři roky na různých lodích. Šéf není hazardér, ví přesně, co dělá. Ten by nikdy zbůhdarma nevystavil loď nebezpečí. Však on nám ještě ukáže, jak dobrý ve skutečnosti je. To už jste zapomněl na akci Jižní moře? Tenkrát kapitán Bonnie úplně sám zachránil situaci."

Potom se vrátil ke své práci. Všichni odborníci v centrále byli zaměstnání tím, aby podle dostupných údajů co nejvíce omezili počet sluncí, která připadají v úvahu.

Na velitelském můstku v tu chvíli Sanda zavrtěl hlavou a hlasitě řekl: „S tak mizernými údaji bych se neodvážil ani přeplovat rybník na návsi. A Bonnie se řítí přímo do středu galaxie."

„Na tom základě také bývá luskurně kapitánem, přítel John!"

Deset hlav se otočilo po hlase. „U všech sluncí kosmu! Držte si zapalovače, pera, všechno, co se leskne, Amber je opět mezi námi," zaúpěl kdosi.

Oomph Amber, zlodějský Loureňan, se pyšně promenoval středem můstku, usadil se do Bontainerova křesla a vítězoslavně se rozhlížel.

„Geimig rychle létává EX-loď, co?" zaskuhral.

„Koukej zmizet, potřebujeme své věci, i když se lesknou! A navíc tu pracujeme. Teď nepotřebujeme ani tvůj vražedný dialekt, ani tvé vtípky," rezolutně prohlásil první důstojník.

„Luskurně navzteklán, první, co?"

„Zmizni! Ven!"

Amber však zůstal sedět, podivil se trochu, proč z obrazovky náhle zmizely jasné zářící hvězdy a začal se rozhlížet, zda někde neleží něco dost lesklého a dost malého, aby se to dalo nenápadně ukrást. Nic však neobjevil.

* * *

Celá posádka byla vystavena nepřetržitému napětí, které by dokázalo zlomit i nejlepší muže. Bontainer však jako by byl na všech kritických místech lodi současně, chválil, povzbuzoval, rozdával cigarety, ale i kritizoval a uděloval důtky. Sanda pozvedával náladu svým vtípkováním převážně na úsecích, kde pracovaly ženy. Vesmírná dvojčata tak spolu dokázala udržet morálku posádky na vysoké úrovni a po prvních pětapadesáti hodinách letu do neznáma byla jejich autorita zcela neotřesitelná.

Potom se loď vrátila do normálního prostoru.

Nesčíslné hvězdy vnějšího centra. Byly tu tisíce sluncí a loď pronikala do jejich shluku rychlostí světla. Všechna oddělení měla najednou plné ruce práce. Všechny kamery běžely, zaměřovači prověřovali každou skvrnku, která se objevila na jejich přístrojích, astrogátoři horečně pracovali na upřesňování kurzu, pozitronika zpracovávala neustále přicházející nové údaje.

„Odchylka z kurzu, Johne!“ zakřičel Bontainer.

„Provedu korekci, kapitáne!“ řekl Sanda a vložil nové údaje do počítače autopilota. Loď nepatrně změnila kurz. Mohl to poznat jen ten, kdo se v tom okamžiku díval na panoramatickou obrazovku, protože tam hvězdy poskočily, ale obraz se okamžitě opět ustálil.

„Zde zaměřovači centrála!“ ozvalo se z amplionu a všichni muži na velitelském můstku ztuhli.

„Mluvte, prosím!“ vyzval zaměřovače Bonnie.

„Modrý sektor. Dva zřetelné impulsy. Jedná se o dvě velké lodě. Teď změnily směr a jejich kurz se kříží s naším.“

„Vzdálenost!“ zakřičel Bontainer.

„Čtyřicet světelných let.“

„S takovými lapáliemi nás neobtěžujte, náčelníku! Takové poznatky hlaste při vzdálenosti jednoho světelného roku.“

„Rozumím. Jinak nic nezaměřeno.“

Velitel zaměřovačů se zašklebil, otočil se k vedle stojícímu muži a prohodil: „Ten chlap je ale chladnokrevný!“

„Chladnokrevný a zřejmě pospíchá,“ zamumlal muž po velitelově boku.

Loď se stále pohybovala rychlostí, s jakou se vynořila z lineárního prostoru. Cizí lodě zůstaly někde vzadu, ale Bontainer se o ně nestaral. Muži právě propočítávali optimální parametry dalšího přechodu do lineárního prostoru. Vzápětí byl přechod proveden. Výzkumná loď, kterou cizí lodě jistě zaměřily, jim zmizela z obrazovek. Bontainerovi to bylo v tomto okamžiku docela lhostejné.

„Pozor! Za dvacet vteřin návrat!“ zakřičel Sanda.

Za dvacet vteřin loď skutečně přešla do normálního prostoru. A tak to šlo dál. Loď se řítila lineárním prostorem po celé hodiny, potom se vracela do normálního prostoru, ale jen na krátko, aby mohl být upřesněn kurz. Potom se opět stahovala do bezpečí meziprostoru.

Hodiny plynuly. Obsluhující roboti sotva stačili vyprazdňovat popelníky a roznášet kávu. Bontainer a Sanda opakovali své návštěvy v různých úsecích lodi. Loureňan, jako citlivý barometr nálad, však dobře věděl, že nervové napětí ještě zdaleka nedosáhlo výbušných hodnot, a tak klidně pokračoval ve svých žertících a dál loupil lesklé věcičky.

Bontainer, Dana Norfolková a Sanda se setkali v jídelně zcela náhodou. Podívali se na sebe překvapeně očima zarudlýma od nevyspání a najednou se rozesmáli.

„Jsem dnes štědrý,“ řekl Vivier. „Tři pořádné hrnky kávy a tri panáky jdou na mě.“

„Dobrý nápad,“ řekla unaveně Dana.

„Určitě. Za několik minut už jistě budeme v cílové oblasti...“

„Omyl,“ přerušil kapitána první důstojník. „Zbývá ještě čtyřicet minut. Stále to sleduji.“

Bylo půl páté, 7. července 2437.

Bontainer si kávu osladil, přidal do ní mléko a třetinu hrnku upil naráz. Potom si nalil do kávy alkohol. „Začneme tedy s tím šíleným pátráním v pět deset. To bude pěkné povyražení," dodal.

„Jistě, ale jediný pohled do hlubokých očí tohoto děvčete mi dodává odvalu k překonání všech strastí zoufalého pátrání po Rhodanovi mezi nesčíslnými slunci," prohlásil Sanda.

Dana pochybovačně potřásla hlavou a zeptala se: „Řekněte, kapitáne, je ten chlap tak dobrý jak se pořád vychloubá?"

„Ještě o tři třídy lepší, děvče," klidně odpověděl Bontainer. „Na vašem místě bych se po skončení akce o něj zajímal. Rozhodně vám obohatí život."

„To myslíte vážně, pane?" zeptala se překvapená dívka.

„Byl jsem s ním v několika akcích a vím, co říkám. Jako chlap je jedinečný, jeho mravní zásady jsou ovšem poněkud nekonzistentní."

Sandův úsměv byl trochu pokřivený. „Tomu říkám reklama, a zadarmo!" poznamenal.

Bontainer uhasil cigaretu, dopil, zvedl se a řekl: „Jdeme, Sando. Rhodan na nás čeká a my ještě musíme zjistit, odkud nás volal. A vy, slečno, myslete na to, že my oba máme v Terrania City malé tajemství. Na shledanou."

Potom oba muži opustili jídelnu a šli rovnou na můstek. Chodby byly jako vždy při pohotovosti skoro prázdné. Vzduchotěsné přepážky mezi úseky zavřené a svítlo pouze nouzové osvětlení. Díky tomu loď působila strašidelným dojmem.

„Šílené, co?" nadhodil Sanda.

„Co má být šílené?" zeptal se Bontainer a zůstal stát před dveřmi na můstek. „To děvče, nebo Rhodanovo nouzové volání?"

Sanda se zašklebil: „Oboje, kapitáne, oboje."

Za okamžik již seděli na svých místech u řídicích pultů.

3.

Průzkumná loď se pohybovala rychlostí osm desetin rychlosti světla. Kolem byly tisíce a tisíce hvězd a ve vytypovaném okruhu jich byly stovky jen typu G. Předběžná analýza ukazovala, že většina z nich by mohla mít planety. Bontainer několik vteřin mlčky zíral na obrazovku před sebou a pak řekl: „Jsme v rejži, zatraceně. Jak hledat jehlu v kupce sena?"

„Kde tedy začneme, kapitáne?" zeptal se kdosi.

Bontainer se sarkasticky zasmál. „Máte snad nějaká šťastná čísla? Vybereme je ze seznamu hvězd, třeba sedmdesát, nebo sto osmdesát šest?"

„Číslo jedna, kapitáne," řekl klidně Sanda. „Naši navigátoři nejsou žádní břídilové, konec konců jste je vybíral sám."

Před oběma muži ležely fotografie hvězd, zvětšeniny ze záběrů cílového sektoru. Podle vzdálenosti byly vyfotografované hvězdy očíslovány od jedné do dvou set dvaasedmdesáti. U každé z nich mohly být planety a mohla tam být i CREST V...

„A to ani nepomýšlím na možnost, že CREST V během našeho letu odstartovala a přistála někde jinde, mimo vytypovaný sektor!" řekl Sanda.

Bontainer však tento názor nesdílel. „Vtom případě by Gucky nebo Defin jistě vyslali další zprávu. Jsou stále ještě schopní myslet a jednat a čekají na nás. Tuto možnost škrtám."

Sanda potřeboval jen třicet minut k tomu, aby se skokem lineárním prostorem dostal k prvnímu slunci. Zaměřovači však během dvou minut naprosto jistě zjistili, že kolem tohoto slunce obíhají pouze dvě planety.

„Dvě planety," zasténal Sanda. „Musíme dál."

Druhý skok trval jen čtyřicet minut, ale měření prokázala, že u druhého slunce

nejsou planety žádné. Zbývalo už jen dvě stě sedmdesát sluncí. Únavné hledání pokračovalo a hodiny ubíhaly.

„Nebudete nám věřit," ohlásil se někdo z astronomické sekce, „ale kolem slunce před námi obíhají čtyři planety. Souřadnice druhé planety uvádíme."

Sanda upřesnil kurz a zvýšil rychlost na maximum. Za dvě minuty byla loď blízko cíle.

„Proklatě!" vykřikl Sanda, když planetu uviděl zblízka na obrazovce. „Tohle je pouštní planeta, my potřebujeme opak, samou vodu!"

„Je mi líto, první," odpověděl hlas, který ohlásil objev soustavy s odpovídajícími parametry. „Existenci planet odhalit můžeme, jejich charakteristiku však nepoznáme."

„Tak se přihlaste na nějaké školení," odsekl kousavě Sanda. „Najděte mi druhou planetu pokrytou oceány!"

„A budete si v nich přát horkou vodu nebo studenou, Johnne?"

Za zády prvnímu důstojníkovi se hlasitě rozchechtal Amber. Bezpečně odhadoval náladu mužstva a věděl, že je pořád ještě dobrá, Sanda byl však už doopravdy neklidný. Podíval se na hodinky a zjistil, že je dvanáct hodin a šestnáct minut. Čekal ho další skok lineárním prostorem.

„Zaměřili jsme šokovou vlnu," ohlásil vtom Patrik Carey od zaměřovačů.

„Souřadnice, prosím!" vykřikl Bontainer.

„Sektor zelená, stupeň sedmnáct, úroveň lodi. Echo silné, typické například pro přechod Dolanů z hyperprostoru do Einsteinova vesmíru. Naměřené hodnoty převádíme na testovací obrazovku. Pozor! Jsou zde!"

„Díky, Careyi," řekl klidně Sanda. Loureňan se začal naopak nervózně vrtět v křesle, neklamně znamenají, že nervozita mužstva silně vzrostla.

„Dolan! A právě tady! Hrome... jak já je miluju!" zavrčel Bontainer a myslel na svého nejlepšího střelce z transformačního děla, Kena Scotta.

„V jaké vzdálenosti je teď Dolan, pokud to ovšem Dolan opravdu je?" zeptal se Sanda a jeho hlas zněl jasně a klidně.

„Dvě stě osmnáct světelných let, první," oznámil Carey.

Bontainer viděl, že Sanda otočil loď a změnil kurz. Rozkaz k tomu nedostal, ale Sanda věděl, co by udělal Bontainer a nečekal na jeho rozkaz. Loď nabírala rychlost a mířila teď přímo k místu, kde se vynořil údajný Dolan.

„Dostaneme se tam jediným skokem, bez kontrolních návratů do normálního prostoru!" řekl Bontainer.

„Můžeme skončit ve slunci, kapitáne!" varoval vyděšený Sanda.

„Nesmysl, Johnne. Je úkol jasný?"

„Jistě, kapitáne, kdyby tam slunce bylo, tak ho šoupneme stranou a...."

Byl přerušen. „Další šoková hypervlna, kapitáne!"

Bontainer vyskočil a zadíval se na Careye tak, jako kdyby mu vyprávěl špatný vtip. „Cože?"

„Chyba vyloučena. Stejně místo, stejné hodnoty!"

„Děkuji!" řekl zlostně Bontainer a díval se na uskupení hvězd na obrazovce v prostoru objevení se těch cizích objektů, snad Dolanů. Potom si vyměnil pohled se Sandou. Rozuměli si beze slov. Loď dosáhla rychlosti blízké rychlosti světla a zmizela v lineárním prostoru.

Bontainer byl přesvědčený, že nouzové volání, které zachytili, případně další, které jim uniklo, protože byli tou dobou v lineárním prostoru, přilákalo do těchto míst také Dolany. Za normálních okolností by tyto polobiologické válečné lodě nepředstavovaly pro CREST V žádné nebezpečí. Teď však bylo všechno jinak. Loď s posádkou, tvořenou jen napůl hmotnými přeludy, nebyla schopná boje.

Uplynulo deset minut... hodina... dvě hodiny... deset hodin...

Konečně ve třiadvacet čtyřicet pět se průzkumná loď vynořila z lineárního prostoru a začala prudce brzdit. Přímě před nimi zářilo žluté slunce a Sanda si byl hned při prvním pohledu jistý, že patří k typu G.

„Hlaste výsledky měření!“ rozkázal Sanda.

„S potěšením! Na druhé planetě je jistě horká voda připravená ke koupání, podle možností parfemovaná lesní vůní pro pana Sandu!“

Loď byla od slunce půl světelného roku. Soustavu tvořily skutečně čtyři planety. Druhá planeta se v této chvíli nacházela napravo od EX-8703. Další zjištěné údaje přicházely nepřetržitě. Bontainer vstal a nervózně přecházel po velitelském můstku. Čekal na analýzu charakteru druhé planety.

„Každý lovec potřebuje trochu štěstí,“ řekl Sanda. „Ale já bych teď potřeboval osm hodin spánku a litr kávy z rukou Dany Norfolkové.“

„Ne žena Norfolk,“ řekl Amber. „Ona bojová geimig dobře.“

„Právě,“ řekl rezignovaně Sanda, když pochopil Loureňanovou otřesnou mluvu.

„Druhá planeta je vodní svět. Zjištění ověřeno,“ ohlásili zaměřovači.

„Přechod do lineárního prostoru a skok do bezprostřední blízkosti druhé planety, rychle!“ zavelel Bontainer.

Sanda rozehrál divokou skladbu na klávesnici před sebou, hučení pozitroniky zesílilo a stroj dopravil loď na určené místo na metr přesně.

Někde před nimi číhali nepřátelé.

Bontainer ztratil v bojích s Dolany už dvě lodě, říkal si Sanda, bude riskovat ztrátu třetí, supermoderní lodi?

Potom se interkomem spojil s ústředím řízení palby. „Kena Scottar prosím,“ řekl polohlasně.

Scott se objevil na obrazovce. „Zdravím, Johne. Co je?“

„Určitě jsi slyšel, co si povídají různé centrály. Bude se bojovat. Naláduj svou hračku!“

„Stalo se, první. Snad ti neběhá mráz po zádech?“

Sanda se zašklebil. „Když mluvím s tebou, tak ne. Hodně štěstí, Kene.“

„Díky,“ odpověděl Ken a přerušil spojení.

Došlo k tomu, co nikdo nemohl propočítat, ale v co všichni doufali. Jediným skokem se dostali k planetě, kterou hledali. Tady někde musela být CREST V s Rhodanem a jeho lidmi. Pokud se během posledních hodin nic zvláštního nestalo...

* * *

Nad lodí bylo takřka čtyři tisíce metrů chladné vody. Obrovská kosmická loď byla zpola zabořená do bahna na dně oceánu, ale přistávací vzpěry nakonec přece jen dosáhly na pevné dno pod vrstvami usazenin. Všechny, i ty nejmenší otvory v lodi byly uzavřené. Strojovna byla chráněna nouzovými vodotěsnými přepážkami. Mnoho strojů v lodi bylo vypnuto... CREST V tu ležela nehybně, mrtvě, nezaměřitelně. Vlny hyperzáření, které proměnily vnitřek lodi v peklo, byly odcloněny. Tento efekt bylo nutné připsat předvídanému zániku planety Neo II. Tento svět byl ještě v raném stádiu vývoje. Nebyl tu žádný inteligentní život. Jen skály, písek, obrovské oceány a nejprimitivnější rostliny.

Arkonská bomba planetu zničila. Nikoliv však docela.

Jen těžké prvky se uvolnily. Atomový požár se šířil pomalu a poskytoval zeleným příznakům na palubě odklad vykonání rozsudku. Pět tisíc mužů a žen, proměněných v zářící přízraky se pohybovalo po lodi jako zajatci pevnosti s průhlednými zdmi a mřížemi. Co však bylo platné, že mohli těmito zdmi projít, když se pak octli jen v jiném prostoru vězení?

Rhodan a Atlan, oba také přeměnění v přízraky s rukama, které nemohly vykonat

žádnou mechanickou práci, měli před očima datum. Podle stále upřesňovaných propočtů ke konečné explozi vodního světa mělo dojít osmého července ve dvě hodiny standardního času. Přijde záchrana rychleji?

Na startu se bezprostředně podílí nejméně tucet mužů. Rhodan měl však k dispozici pro únik z ohnivého pekla pouze Guckyho a paladina. Žádat po nich, aby sami odstartovali, bylo jako pokoušet se o sebevraždu. Mohli tedy čekat na záchranu nebo spustit sebevražednou akci.

Pozemšťané v lodi se stále mohli dorozumívat mezi sebou pozoruhodným hyperrádiovým přenosem. Jejich podoba se zatím změnila. Sytě zelené svítící postavy vybledly, rysy obličejů již ztratily určitost, ale ještě bylo možné poznat se navzájem. Stále mohli bez obtíží procházet stěnami.

Jedno Rhodan věděl naprosto jistě: pokud tento stav potrvá ještě delší dobu, všichni postupně zešílí. Byli odsouzeni k nečinnosti, ale dosud se mohli dorozumívat. Při dorozumívání však stále častěji docházelo k poruchám. Pro Rhodana bylo stále obtížnější dorozumívat se s paladinem.

Od skupiny zelených přízraků se oddělil obr, kterého Rhodan přivolal. Nikdo, kromě Guckyho, však nic neslyšel. Vlny byly pouze vyslány a zachyceny.

„Rozumím, pane," řekl Harl Defin.

„Kde je Gucky?" zeptal se Rhodan. Z Allanova výrazu bylo zřejmé, že špatně rozumí.

„V kuchyni. Když se mu žaludek konečně usadil, pocítil hrozný hlad."

„Přineste ho nebo zavolejte, prosím," úporně myslel Rhodan, aby mu Defin rozuměl. Byl by to groteskní pohled, kdyby nešlo o tak tragickou záležitost. Před tmavými obrazovkami se shromáždilo několik zeleně fluoreskujících postav a mezi nimi se tyčila mohutná a zcela normální postava robota paladina.

„K čemu potřebujete Guckyho?" zeptal se paladin.

„Kolem druhé hodiny ranní tento svět vybuchne," vysvětlil Rhodan. „Chci, abyste spolu s Guckym skočili nahoru na malý ostrov a pokusili se zaměřit případnou záchrannou loď."

Defin ovšem věděl, že Rhodan je značně skeptický, i když paladin disponoval dosti výkonnou vysílačkou.

„Teď hned, pane?" zeptal se.

Komunikace se opět zhoršila, rušilo ji také množství vln, vysílaných z různých stran současně. „Cože?" zeptal se Rhodan.

„Zda máme skočit hned teď, pane," řekl Defin a tentokrát se maximálně soustředil.

„Samozřejmě. Zbývá nám už jen několik hodin," odpověděl Rhodan.

Defin okamžitě opustil místnost a za chvíli byl už v lodní kuchyni, kde skutečně Guckyho našel. Naštěstí mezi nimi žádné komunikační problémy nevznikaly.

„Hele, trpaslíku, Rhodan má pro nás džob," zahlaholil Defin skrz zesilovač.

Gucky zvedl ruce v silných rukavicích v obranném gestu. „Snad ne tahat někam tenhle kolos? To nepřichází v úvahu. Jsem úplně vyčerpaný ještě od posledního výletu."

„Neodvažuj se stávkovat," zahřímal obr. „Máme skočit zpátky na ostrov a tam se porozhlédnout po záchranných lodích. Rhodan doufá, že část loďstva už krouží kolem planety a hledá nás. Musíme si pospíšet, Gucky!"

„Pořád samý spěch," postěžoval si zlostně Gucky. „Tak dobrá, dopravím tě nahoru, tlust'ochu. Nenacpal jsi se v posledních hodinách?"

„Proč se ptáš?"

„Protože jsi najednou takový těžký, tlust'ochu."

Defin se nenamáhal vysvětlovat Guckymu, že vzhledem k paladinově váze je úplně jedno, jestli se Siganci přejíždají nebo ne. Mlčky Ilta zvedl, pevně ho držel a čekal. Gucky se soustředil na cíl a skočil.

V tu ránu byli na povrchu planety. Chaos tu měl jinou podobu než v CRESTU V, ale nebyl o nic menší. Tam dole to byly zeleně světélkující postavy a šílená pozitronika, zde to byly oheň, dým a pára. Živly běsnily a kůra planety pukala.

Zhmotnili se na skále. Skála však byla tak rozžhavená, že se vlny, které na ni narážely, okamžitě vypařovaly. Zdálo se, že voda, kam až oko dohlédlo, vře. Ostrůvky, ještě nedávno dobře viditelné, se nyní zahalily do neproniknutelné clony vodních par. Jen hurikán, zuřící nad jediným větším ostrovem v dohledu, na chvíli roztrhal tuto clonu.

Na ostrově vybuchla sopka. Žhavá láva se valila do moře a oheň šlehal vysoko do atmosféry. Orkány řádily nad celým povrchem planety a vzdušné masy byly v neustálém pohybu. Z oblohy se snášel déšť s popelem. Těsně u skalnatého ostrůvku, na kterém se zhmotnili, dopadl do vody obrovský balvan rozžhavený doběla.

„Pěkně teploučko, co říkáš, tlust’ochu?“ řekl Gucky a díval se dolů pod skálu. „Nejvyšší čas zapnout naše ochranné štíty.“

Kdysi modrá obloha se teď zbarvila ocelově a křížovaly ji blesky. Defin se podíval na hodinky. „S ochrannými štíty ještě počkáme. Pokusím se svými přístroji prozkoumat okolí planety,“ řekl.

„Kdy se ta planeta promění v komickou bombu?“ zeptal se hlasitě Gucky.

„Kosmickou bombu, prcku!“ opravil ho paladin. „Ve dvě hodiny a teď máme krátce před jednou.“

„To mě uklidňuje.“

„Teď dej pokoj!“ okřikl ho Defin a zapnul zaměřovači přístroje. Za okamžik už zaměřil nepřátelské lodě, které stále ještě čekaly na oběžné dráze kolem planety. Jedenáct kuželovitých lodí a dva Dolani se ovšem od planety značně vzdálili, zřejmě si posádky byly vědomy nebezpečí, které znamenal očekávaný výbuch planety. I tak představovaly hlídkující lodě smrtelné nebezpečí pro loď obsazenou bezmocnými přízraky a neschopnou obrany.

„Hej, tlust’ochu, tak co říkají ty tvoje chytré mašinky?“ zeptal se po chvíli Gucky. Snažil se ze všech sil, aby jeho hlas neprozradil, že propadá panice.

„Moje přístroje mi říkají, že brzy nám nepomohou ani ochranné štíty. A můj orlí zrak mi zase prozradil, že tenhle ostrůvek bude za chvíli zatopený, pokud se ještě před tím nepromění v další sopku. Celé moře se už doslova vaří.“

Gucky věděl, že díky teleportaci mohou zmizet v jediném okamžiku a že ta chvíle, kdy to budou muset udělat, se blíží...

4.

EX-8703 byla okamžitě uvedena do plné bojové pohotovosti. Ještě zněly sirény a muži nastupovali na svá bojová stanoviště a už začala přicházet první hlášení od zaměřovačů.

„Jsme ve velkém nebezpečí, kapitáne,“ řekl Sanda. „Stačí se podívat na obrazovku.“

Zaměřovači již zjistili, že druhá planeta se zřejmě stala místem srazu pro cizí loď.

„Jak milé - jedenáct, ne dvanáct, třináct lodí!“

„Dvě ozvěny pochází od Dolanů,“ upřesnil Bontainer. „Jeden je v blízkosti planety, druhý je blíž hlídkujícím kuželovitým lodím.“

Vivier chvíli zvažoval situaci, potom zapnul interkom.

„Bontainer všem,“ řekl do mikrofonu. „Korvety jedna až čtyři připravit ke startu. Podnikneme několik útoků. Shromaždiště u rudého dvojslunce, které jsme zaměřili. Přesné údaje jsou již v pozitronice všech korvet. Za deset minut hlase připravenost ke startu.“

Potom se Bontainer obrátil na Sandu. „Máš nějaké hlášení od spojařů?“

„Dosud nic,“ řekl Sanda. „Snaží se zachytit nějaký signál, ale bezvýsledně.“

„Dobrá, několik minut ještě počkáme,“ řekl kapitán a zamyšleně se podíval na hodinky. *Ty cizí lodě určitě čekají na Rhodana nebo na nějaký signál od něho, uvažoval. I tak,*

dvě lodě proti třinácti, to není dobrý poměr. Vtom si vzpomněl na trik, který použil proti Akonanům.

Okamžitě se spojil s veliteli čtyř korvet. Na malých obrazovkách před ním se objevily čtyři známé tváře, všichni létali s Bontainerem už dlouho. „Vzpomínáte si na trik, který jsme použili, když jsme vysvobožovali Rhodana z pravěké planety?“ zeptal se.

„Samozřejmě. Předstírali jsme, že tvoříme celé loďstvo.“

„Výborně,“ odpověděl Bontainer. „Vzpomeňte si na to, až ode mne dostanete rádiem řadu nesmyslných rozkazů.“

„Můžete se na nás spolehnout,“ odpověděl další ze čtyř velitelů korvet a zasmál se.

„Okamžitě po startu přejdete do lineárního prostoru a vzdálíte se tři sta světelných let směrem od slunce. Tam vyčkáte na můj signál.“

„Rozumíme!“

Kapitánův plán počítal s několika různými faktory, které musely být dokonale sladěny, aby celá akce skončila úspěšně.

„Vy víte, co máte dělat a já na vás spoléhám,“ řekl Bontainer na závěr. „Od teď vám dám už jen povel ke startu. Řiďte se podle toho.“

Potom se spojil se spojovací centrálou. „Zachytili jste něco?“

„Ano a ne,“ zněla překvapivá odpověď. „Planeta je ve stadiu globální destrukce. Poruchy jsou neobyčejně silné, atmosféra je nasycena výboji. Jsme si jisti, že jsmě zachytili i nějaké signály, ale vzhledem k situaci jsou zcela nesrozumitelné.“

„Výboje... planeta se tedy nachází ve stadiu před zničením. Ještě chvíli počkáme.“

Přesně v 01:25 však zachytili naprosto zřetelný signál.

* * *

Ochranné štíty Guckyho a paladina, kteří se nacházeli na rozžhavené skále, jiskřily. Byly přetížené. Žár byl enormní. Rozžhavená byla nejen skála pod jejich nohama, i vzdušný obal planety připomínal spíše ohnivou clonu. Z kosmu musela planeta poskytovat úžasný pohled, ale na jejím povrchu to bylo nesnesitelné. Guckyho ochranný štít se musel zhroutit jako první, protože měl menší kapacitu.

„Maličký?“ zavolal Defin.

„Co je, dochází ti dech, tlust'ochu?“ zeptal se Gucky a uskočil, protože kus rozžhavené skály pod jeho nohama se zřítil do moře.

„To také. Jestli moje nouzové volání bylo zachyceno, musí být průzkumná loď někde poblíž. Nebudu se už na nic ohlížet a vyšlu zprávu.“

„Dobrá, ale mluv rychle, jinak se tu uškvaříme. Ty tvoje plechy se tu za chvíli roztečou jako med.“

Defin se chraplavě rozchechtal, zapnul silnou hypervysílačku a začal vysílat. Svou zprávu vyslal v komprimovaném kódu, ale uvedl vše podstatné o situaci v CRESTU V. Uvedl, čeho se Rhodan obává i počet nepřátelských lodí. Zmínil se i o obou Dolanech. Ta zpráva pak byla komprimována do několika vteřin a vyslána.

Potom Defin nastavil paladinovy antény do směru, odkud se měla objevit průzkumná loď a přepnul na příjem. Jeho stanoviště mohlo být teď zaměřeno naprosto přesně.

„Poslouchej, ty plechová nádhero,“ zakřičel Gucky. „Můj ochranný štít vydrží už jen pár minut!“ Paladin věděl, že myšob má pravdu. „Musíme vydržet ještě chvíli, čekám na potvrzení příjmu,“ zaduněl obrův amplion.

Posádky kuželovitých lodí a obou Dolanů na vyslání zprávy z povrchu planety nijak nezareagovaly, ačkoliv ji musely zachytit a zaměřit i místo, odkud byla vyslána. Zřejmě však byly přesvědčeny, že vše živé na planetě za několik minut stejně zahyne a tak vyslání zprávy prostě ignorovaly.

Šest Siganců, kteří obsluhovali přístroje v paladinovi, a Gucky, byli už v akutním nebezpečí života. Guckyho ochranný štít zhasl, nevydržel to přetížení. Silné siganské agregáty zatím stačily sytit štít kolem mohutného robota.

„Ke mně, Gucky!“ zakřičel Defin.

„Už běžím, tak tolik neřvi, plechoune!“

Gucky musel okamžik počkat, než Defin vypne svůj štít. Potom se přitiskl ke kovovému obrovu a Defin štít opět aktivoval. Nyní je chránil všechny.

„Jak dlouho tu ještě budeme, trčet?“ zeptal se Gucky, který se ve svém těžkém bojovém obleku cítil stále unavenější.

„Ještě chvílku, maličký!“ Paladin se opětovně pokoušel o zaměření lodí v blízkosti planety. Kuželovité lodě zůstávaly nehybně v uctivé vzdálenosti, kde je výbuch planety nemohl ohrozit. Až bude planeta zničena, určitě odletí. Neo II se promění v malé slunce, voda se vypaří, skály se promění ve žhavé magma.

Gucky a paladin čekali.

„Jak dlouho chceš ještě čekat, je už tři čtvrtě na dvě!“ zakřičel myšob.

„Až do posledního okamžiku, maličký. Pro nouzový start máme všechno připravené. Do CRESTU V se dostaneme během vteřiny. Vydržíš ještě chvílku?“

„Kvůli těm ubožákům Pozemšťanům se tady mám nechat usmažit za ten mizerný žold, co mi Rhodan platí... a když to nezabere, tak to hrajete na mé hrdinské činy.“

„Šetři kyslík, budeš ho ještě potřebovat, maličký,“ přerušil ho Defin.

V průběhu uplynulých hodin paladin skutečně vše připravil ke startu, když si s něčím nevěděl rady, pomohl mu Rhodan nebo technici. Nyní stačilo už jen stisknout jedinou páku a obrovská loď vystřelí z nánosů, do kterých se zabořila. Rhodan a celá posádka přízraků věděli, že nouzový start by byl posledním zoufalým pokusem uniknout smrti. Číhající nepřítel by nejspíš loď zničil ještě dřív, než by se jí podařilo uniknout do lineárního prostoru, což bylo obtížné vzhledem k tomu, že pozitronika se nedala použít. Pseudogurradi zřejmě pochybovali, že CREST V je skutečně na planetě, ale chtěli mít jistotu. Konečnou jistotu jim mělo poskytnout zničení planety.

Vypuštění space jetu bylo pouhým klamným manévrem, který Pseudogurradi museli prohlédnout. Velmi povrchní pátrání Gurradů svědčilo o tom, že věřili, že CREST V se nějak zachránila a teď už je někde za horami i s neoblatiem. Byly tu však rádiové signály, které je nutily čekat.

Dvou bytostí na osamělém ostrůvku, který se jim taval pod nohama, si vůbec nevšimli. Čekali pouze na to, zda z planety ještě před jejím zničením nevystřelí do prostoru obrovská loď. Všechno ostatní bylo v tomto okamžiku nedůležité.

„Zatraceně!“ řekl Gucky a vyděšeně se rozhlížel. „Můj bojový oblek se začíná škvařit. Musíme zpátky, Define.“

Kolem vřela voda, pro stoupající páry už nic nebylo vidět a ostrov sám se taval odněkud zespodu. Shora padala žhavá struska a ohnivý déšť. Paladin se mezi tím vším tyčil jako pomník. Bylo však jasné, že je otázkou minut, kdy se mu roztaví poslední kameny pod nohama a on se zřítí do vroucí vody.

„Počkej ještě chvíličku, maličký!“ zapřísahal Guckyho.

„Budiž. Konec konců za pár minut je po nás tak jako tak,“ řekl rezignovaně myšob. Opravdu se zdálo, že CREST V už nemá šanci.

Pět tisíc Pozemšťanů čekalo, ale většina už ztratila veškerou naději a byla zoufalá. Do okamžiku, kdy planeta vybuchne, zbývaly už pouhé minuty.

* * *

Trvalo několik vteřin než byla komprimovaná zpráva dekodována a obsah sdělen

interkomem celé posádky. Ty vteřiny uplynuly v naprostém tichu. A potom Bontainer vykřikl: „Start!”

Cíl a postup byly jasné: superrychlým skokem lineárním prostorem se dostat k planetě Neo II.

„Korvety jedna až čtyři - start! Postupujte podle plánu!”

Druhý rozkaz byl vydán ve chvíli, kdy se loď už řítí k planetě. V nejvyšší rychlosti z lodi vystřelily čtyři menší, nabraly rychlost a zmizely v lineárním prostoru.

„Teď zamotáme hlavu našim nepřátelům,” řekl Bontainer. „Spojovací centrála!”

„Zde! Vaše rozkazy, pane?”

„Navažte nekódovanou komunikaci s našimi korvetami. Vytvářejte dojem, že jde o komunikaci mezi vlajkovou lodí a patnácti loděmi flotily. Něco vás už napadne.”

„Samozřejmě, pane! Jak dlouho to má trvat?”

„Do odvolání. Konec,” řekl Bontainer. „Hypervysílačka!”

„Zde, pane!”

„Okamžitě se spojte s paladinem!”

„Hotovo, pane. Můžete mluvit!”

Spojení bylo špatné, silně rušené, přesto srozumitelné. Velkokapacitní zesilovače na průzkumné lodi pracovaly uspokojivě. Zatímco spojaři ve spolupráci s veliteli korvet imitovali rádiový provoz velké válečné flotily, Bontainer mluvil s paladinem.

Rhodan a vědci na palubě, v rámci svých velmi omezených možností, udělali vše, aby bylo možné odstartovat. Obrovský transmitter CRESTU V byl nastaven na příjem, jak sdělil Defin. Bontainer okamžitě zapojil vlastní transmitterový tým, který podle paladinových pokynů připravil transmitter k vyslání komanda do CRESTU V. Byl to jediný způsob, jak do CRESTU V proniknout.

Bontainer se okamžitě obrátil také na posádku: „Potřebuji tři sta odborníků. Všichni, kdo jsou schopni obsluhovat stroje CRESTU V, si okamžitě obléknou bojové kombinézy, zapnou ochranné štíty a budou transmittováni do vlajkové lodi. To je rozkaz. Za tři minuty sraz v transmitterové hale. Jakmile se tam objeví první muži, bude operace transmise zahájena. Rychle! Konec.”

Sotva domluvil, už si v nejrůznějších úsecích lodi někteří lidé začali oblékat těžké bojové kombinézy a kontrolovat zabudované agregáty. Za chvíli se už ze všech stran blížili k místnosti, kde byl umístěn transmitter.

Bontainer položil Sandovi ruku na rameno: „Chtěl by sis zapilotovat CREST V?”

Sanda doslova vyletěl z křesla. „Samozřejmě! To je přece sen každého kosmonauta!” Než Bontainer stačil cokoliv říct byl pryč. Vivier zaujal jeho místo. O minutu později, ještě dřív než definitivně skončila Bontainerova rozmluva s paladinem, byli už první muži u transmitteru. Potom EX-8703 zmizela v lineárním prostoru, ale za okamžik se opět vynořila v těsné blízkosti planety. Někde tam už hlídkovaly nepřátelské lodě.

Bontainer věděl, že přistání na planetě je absolutně vyloučené. Planeta vybuchne už za několik minut.

Paladin přerušil spojení a obrátil se na Guckyho: „Bontainer tu bude za několik vteřin. Musíme zpátky!” řekl.

„Škoda. Právě mi začínalo být tak pěkně teploučko,” zahuhlal Gucky, ale ve skutečnosti cítil nesmírnou úlevu. Zkoncentroval se na můstek CRESTU V a skočil. Byl skutečně nejvyšší čas.

Defin vnímal myšlenky Velkého administrátora jen nejasně. „Dosáhli jste něčeho?”

„Ano,” odpověděl paladin. „Navázali jsme spojení s Bontainerem. Je už nad námi a vysílá transmitterem tři sta mužů, kteří nám pomohou. Musí tu být za několik vteřin.”

„Tak Bontainer, stále Bontainer. Je to chlap, který vždy přispěchá v poslední chvíli.”

Situace byla stále kritičtější. Následky podmořského zemětřesení sice částečně tlumily

obrovské přístávací vzpěry, přesto však byla CREST V zmítána sem a tam. Všechny přepážky v lodi vibrovaly, odevšad se ozývaly zvuky připomínající stenání a kvílení, jako by se ocel probudila k životu.

Rhodan si zakryl oči oběma rukama. „To bude skutečně záchrana v poslední chvíli.“

Otočil se a čekal až vstoupí odborníci z průzkumné lodi, kteří měli s lodí bezpečně a především rychle odstartovat.

Totální zničení planety nastane každou minutou. Vyčerpaný Gucky ležel v koutě a přívod kyslíku v bojovém obleku měl otevřený naplno.

„Kdy už tu konečně budou?“ zvolal Atlan.

Paladin se zdvořile zeptal hypervysílačkou: „Co máte na mysli, admirále?“

Atlan, pouhý zeleně světélkující přízrak, který se dal identifikovat už jen podle mimořádně dlouhých vlasů, jen vztekle mávl rukou.

A opět čekali.

* * *

John Sanda, první důstojník EX-8703, byl mezi posledními, kdo dorazili do prostoru transmiteru: Běžel, ale běžel dost pomalu, protože těžký bojový oblek žádný rychlejší pohyb neumožňoval. Přilbu měl zatím ještě odklopenou.

První důstojník pečlivě zkontroloval všechny funkce. Na nich záleželo, zda ho tajemné záření přenesení k cíli, či nikoliv. Koutkem oka viděl, jak muži mizí v transmiteru. Prakticky ve stejném okamžiku se zhmotňovali v CRESTU V.

Potom si nasadil přilbu, zapnul radiostanici a pohnul malou páčkou. Okamžitě se aktivoval neproniknutelný ochranný štít, který ho zároveň činil neviditelným.

Potom vstoupil do transmiteru a vlastně v téže chvíli spatřil podobné zařízení, ale v CRESTU V. Věděl, že teď všechno záleží na jeho rychlosti.

„Kupředu! Všichni lidi z velitelského můstku za mnou!“ zavelel.

Neznal sice přesný plán CRESTU V, ale instinktivně našel správnou cestu a za okamžik už se čtyřmi muži stoupal antigravitační šachtou.

Nahoře spatřil zelený přízrak, zářící jako plynný fosfor. Přízrak ukazoval rukou vlevo. Muži se rozběhli ukázaným směrem. Potom následoval další výstup antigravitačním výtahem a konečně byli na můstku. Sanda na první pohled zjistil, že přístroje fungují, ale spojení s pozitronikou je přerušeno.

„Na místa!“ vykřikl Sanda.

Hned na to se ozval jiný hlas: „Zde paladin. V případě potřeby se s otázkami obraťte na mě. Mohu vám také tlumočit Rhodanovy a Atlanovy myšlenky.“

„To nebude nutné,“ odpověděl Sanda a posadil se do křesla Akrana Merlina.

Dole pod ním lodí utíkali na svá místa další muži a ženy. Ken Scott převzal řízení palby a okamžitě to ohlásil Sandovi. Spojení fungovalo dokonale, ačkoliv nešlo přes pozitroniku. Sanda se rychle zorientoval v rozvržení palubní desky před sebou a zapnul některé stroje na plný výkon. Potom se věnoval stavu bezpečnostní automatiky. Jakási postava, která stála poblíž, se k němu přiblížila a rozčileně gestikulovala. Sanda postřehl, že také sotva znatelná ústa se otevírají.

„Klid, všechno je v pořádku,“ nevrle vybafl Sanda.

„Velký administrátor říká, že si máte pospíšet. Za tři minuty planeta vyletí do povětří,“ oznámil paladin.

„Vyřídte mu, že může velet, až mu opět bude rozumět,“ vyštěkl Sanda a dál mačkal nějaké knoflíky a posunoval páčky.

„Čerta starého budu vyřizovat, vy arogantní hrdino!“ řekl Defin.

Hrdinové jsou většinou arogantní, pomyslel si Sanda a současně ucítil náraz, který ho

málem vyhodil z křesla. Celá loď se otřásala. Zvedl ruku a zeptal se svého souseda: „Hotovo?“

„Naprosto. Automatika v sektoru tři hapruje, ale převedl jsem ho na manuál.“

„Dobrá. Tři... dva... jedna... start!“

Současně se zažehnutím motorů se odsunuly těžké ocelové pláty chránící trysky na zesíleném pásu po obvodu lodi. Na panoramatické obrazovce bylo vidět, že voda pod nimi se začala vařit a CREST V se pomalu vynořovala z bahna, a pak, jako nějaký pravěký netvor, náhle vystřelila vzhůru k hladině. Za okamžik už prolétli atmosférou a loď dosáhla maximálního zrychlení. Sanda aktivoval HD-štít. Vše se odehrávalo během vteřin a zlomků vteřin. Lidé pracovali jako posedlí, protože museli zastoupit vyřazenou pozitroniku. Sanda měl sotva čas zatáhnout přistávací vzpěry. Kolem CRESTU V byl oblak černého prachu, vysušené a spálené zbytky nánosů ze dna moře, které obalily spodek lodi. A oceán pod nimi vřel. Pevniny pukaly a z rozšiřujících se trhlin vyvěraly rozžhavené proudy magmatu.

Tři stovky mužů v těžkých bojových oblecích a se zapnutými ochrannými štíty obsadily veškerá klíčová místa ve vlajkové lodi. Pracovali neuvěřitelně rychle a naprosto spolehlivě. Bontainerův výcvik se opět osvědčil v té nejkritičtější situaci. CREST V bezpečně mířila z vřícího moře a moře plamenů a par do tmy kosmického prostoru...

Už pouhý start tak obrovské lodi se zapnutým HD-štítem byl s to roztrhat planetu na kusy. Planeta ovšem vybuchla z jiných příčin. Neo II se rozpadla na několik kusů, které se rozpadaly dál a dál. Za unikající lodí vyvstala obrovská ohnivá koule. Divoké a neřízené výrony energie do prostoru na čas takřka znemožnily práci zaměřovačů.

Za CRESTEM V se zrodila drobná nova.

A přímo před ní, mezi řetězcem nepřátelských lodí a ohnivou koulí, na ni číhal Dolan. Motory vlajkové lodi burácely na plný výkon a loď se hnala přímo proti napůl biologickému válečnému stroji.

5.

Záchranné komando z průzkumné lodi obsadilo klíčová místa v CRESTU V, ale lidé chyběli všude: v zaměřovači centrále, u spojařů i jinde. Jen u transformačních děl bylo lidí relativně dost a velel jim Bontainerův nejlepší odborník na řízení palby - Ken Scott.

John Sanda byl soustředěný na řízení lodi, ale ve sluchátcích stále poslouchal úsečné rozkazy i výměny názorů mezi svými spolupracovníky. Pak mumlání přehlušil dobře známý hlas. „Zde Bontainer. Volám kormidelníka, zaměřovače a velitele palby CRESTU V.“

„Zde Sanda, co se děje?“ přihlásil se dočasný kapitán CRESTU V a hned po něm i Ken Scott a velitel zaměřovačů.

„Před vámi je Dolan. Zároveň je tam však i nejslabší místo v blokačním řetězci. Vypněte na okamžik svůj paratronový štít, vypalte salvu a okamžitě se ukryjte do lineárního prostoru. Budu sledovat váš manévry. Setkáme se v dohodnutém prostoru. Konec.“

„Rozumím!“ vykřikl Sanda a vrhl se do práce. Všechna data, zejména souřadnice místa srazu, měl v hlavě a musel je teď přenést do paměti poloautomatického pilota. Plnil vlastně funkci řídicího počítače. On a jeho lidé museli stále pečlivě kontrolovat všechny hodnoty udaného kurzu. Úkony, které za ně obstarávala obvykle pozitronika.

Bílé žhnoucí koule za CRESTEM V se ustálila a CREST V se od ní vzdalovala tudíž rychleji. Také možnosti zaměření se zlepšily. Ted' Sanda uviděl Dolana i na své obrazovce. Vznášel se přímo v kurzu vlajkové lodi. Poloha ostatních dvanácti lodí se změnila, přeskupovaly se do útočné formace. Bylo jasné, že CREST V zaměřily a identifikovaly ji jako zmizelého nepřítele.

Opět se ohlásil Bontainer. Uvedl Dolanovu přesnou polohu a údaje o pohybu CRESTU V. Vzhledem k tomu, že mu fungovaly všechny přístroje a měl k dispozici

pozitroniku, jeho údaje pomáhaly astrogátorům v CRESTU V upřesňovat kurz.

Dolan, který křížil CRESTU V cestu, uhnul, ale Sanda okamžitě zkorigoval kurz své lodi. „Scotte, volá Sanda!“ zakřičel.

„Ano, pane?“ odpověděl s ledovým klidem Scott.

„Navádím loď přímo na Dolana. Jsi připravený?“

„Aby ne!“ zasyčel Scott. „Ten chlap v něm se bude pěkně divit!“

Další postup byl jasný. Bontainer se rychle blížil v pravém úhlu ke spojnici CREST V - Dolan. Měl k dispozici stále ještě tisíc mužů posádky a průzkumná loď byla tudíž plně bojeschopná a mohla CRESTU V účinně pomoci. Muži na palebných stanovištích věděli dobře, co musí udělat. Aby Pozemšťané mohli bezpečně přejít do lineárního prostoru bylo třeba zničit Dolana.

Ve sluchátkách slyšel Sanda rozkazy, které vydával svým mužům Ken Scott.

CREST V vytrvale mířila přímo k Dolanovi.

„Protipólový paprskomet připraven... vyrovnat... zamířit...“

Dolan byl zřejmě tentýž, kterého již zaměřila průzkumná loď, teď se zřejmě chystal zaútočit na CREST V. Oba Dolani byli patrně povoláni, aby posílili flotilu jedenácti kuželovitých lodí, ale jejich charakteristické ozvy umožnily Bontainerovi objevit hledanou sluneční soustavu a Neo II, kde byla CREST V.

„Transformační děla připravena k palbě...“

Muži z EX-8703 se chystali zaútočit na Dolana. Palbu zahájili skoro současně ze dvou zbraňových systémů. Protipólové paprskomety o pár vteřin dřív. Speciální energie roztrhala paratronový štít a dílo zkázy mohla dovést transformační děla.

„Štít se zhroutil!“ ohlásil pronikavý hlas.

„Transformační děla - pal!“ zařval Ken Scott.

Salva otřásla celou lodí. Průzkumná loď zahájila palbu takřka současně. Dolan se octl v průsečíku dvou toků jiskřivě bílého záření.

„Přechod do lineárního prostoru za deset vteřin!“ upozornil posádku Sanda.

Znovu se přihlásil Bontainer: „Dolan zničen. Sraz v určeném prostoru.“

A vtom už byla CREST V v lineárním prostoru. Poslední, co lidé na můstku zahlédli na obrazovkách, byl rychle se blížící Dolan a z druhé strany útočící formace kuželovitých lodí. CREST V prolomila blokádu relativně snadno, ale na poslední chvíli. Sanda se zhluboka nadechl a přiškrtil na normál přívod kyslíku v bojovém obleku.

„Perfektní, chlapí!“ řekl do mikrofonu a otočil se k paladinovi. „Protože teď nemáme co dělat, rád bych požádal paladina, aby Velkému administrátorovi tlumočil toto: loď je v lineárním prostoru, Dolan je zničený, s EX-8703 se opět setkáme v určeném prostoru ve vzdálenosti asi dva tisíce tři sta světelných let.“

„Budu to tlumočit, Sando,“ odpověděl Defin.

Obrazovky byly prázdné, zmizelo to, co bývalo planetou, kuželovité lodě, shluk plynů na místě zničeného Dolana... CREST V s pěti tisíci zeleně světélkujícími přízraky a třemi sty muži a ženami v těžkých bojových oblecích na palubě se hnala meziprostorem k určenému cíli. Bezprostřední nebezpečí nehrozilo. Ale hrozba neoblatia se trvale vznášela nad posádkou CRESTU V.

Muž napravo od Sandy na sebe upozornil pohybem ruky a tiše se zeptal: „Setkáme se s Bonnym a čtyřmi korvetami, že?“

„Doufám, že se vynoříme stejně tak plánovitě, jako jsme do lineárního prostoru vnikli,“ stejně tiše odpověděl Sanda. „Nevsadil bych na tuhle loď ani solar, kdybychom se opozdili se startem byt' jen o vteřinu.“

Druhý muž přikývl a unaveně se opřel o lenoch křesla. Byl klid.

Sanda se opatrně postavil a pokusil se udělat v těžkém obleku několik pohybů, aby se protáhl. Potom se opřel o lenoch křesla a rozhlížel se po můstku. Když sem vpadli, aby

odstartovali, neměl na to čas ani pomyšlení. Teprve teď si mohl uvědomit rozsah katastrofy: po lodi se pohybovalo pět tisíc fluoreskujících příznaků, které neslyšně procházely ocelovými stěnami, gestikulovaly, ale neuzvedly ani papír. Loď duchů s nejmodernějším vybavením.

„Šílené!" zašeptal Sanda.

Poznal, že záření tu od jejich příchodu nikoliv podstatně, ale zesílilo. Dorozumívání vysílačkami zabudovanými v přilbách bylo stále horší a bylo třeba přecházet na spojení hypervysílačkami. Připadalo mu, že i světlo je intenzivnější. Sanda rozeznal Velkého administrátora, stojícího poblíž jeho křesla. Trochu dál, u skupiny důstojníků z CRESTU V, stál Atlan a díval se směrem k Sandovi. Za okamžik rozeznal i kapitána vlajkové lodi Akрана.

Tito muži už nepatřili do normálního světa, jakýmsi abstraktním způsobem se nalézali na rozhraní dvou forem existence či na prahu nicoty. Nacházeli se ještě stále na hraně, ale viditelně ztráceli svou podobu, mizeli. Mohlo to trvat ještě několik dní, ale také už jen několik hodin. Sanda pokrčil rameny a gestem upoutal paladinovu pozornost.

„Co si přejete, Sando?" zeptal se Defin.

„Má Rhodan nebo Atlan pro mě, nebo někoho z mých lidí, nějaké rozkazy?"

„Ne," okamžitě odpověděl Defin. „Rhodan má jen obavy, zda v době setkání s EX-8703 nebude už na záchranu pozdě."

„Doufám, že ne," řekl sklíčeně Sanda. „Ale urychlit let nemohu."

„Jistě. Také posádka CRESTU V vám nemůže být nijak nápomocná. Vy musíte za všech okolností udržet v provozu obrazovky a nesmíte si ani na okamžik otevřít přilby nebo rozepnout bojové obleky. Budu vám stále zprostředkovávat komunikaci s posádkou."

„Výborně, paladine. A kde je myšob?"

Defin se krátce zasmál. „Vedro mu nějak nesvědčí. Leží ve svém ochranném oděvu se zapnutým chladicím zařízením a chrápe. Doufám, že bude spát dlouho a dobře."

„To mu přeji. Kde vlastně je?"

„Ve své kabině."

„Kdybychom ho potřebovali tak, bohužel, nebudeme moci brát ohled na jeho spánek," řekl Sanda.

CREST V se dál řítila lineárním prostorem. Také EX-8703 opustila normální prostor. Daleko před nimi byl jejich cíl - dvě rudá slunce, která se otáčela kolem sebe navzájem.

* * *

Uplynul další den a obě lodě, jedna po druhé, se vrátily do Einsteinova prostoru. Čtyři korvety se pohybovaly pomalu v blízkosti sluncí. Rudé paprsky se lomily o pláště lodí, zesílený pás uprostřed lodi vrhal na plášť rudé odlesky. Bontainer prudce zbrzdil průzkumnou loď a vydal rozkaz, aby byly otevřeny vstupní komory k hangárům. Čtyři korvety se vrátily na svou mateřskou loď. Hangáry ještě nebyly uzavřeny, když se z lineárního prostoru vynořil kovový obr - CREST V.

Na pohled byla vlajková loď v naprostém pořádku. Normálně zbrzdila let a velkým obloukem se přiblížila k EX-8703. Okamžitě bylo obnoveno rádiové spojení a během několika málo minut byl Bontainer dostatečně informován o průběhu událostí a stavu lodi.

„Jsem ztraceně rád, Johnne, že místo našeho setkání leží v okrajové oblasti Malého Magellanova mračna," řekl Bontainer.

„Copak, bojíš se?" zeptal se posměšně Sanda.

„Mám určité obavy. Tady nás aspoň nemohou tak snadno překvapit."

Rudé dvojslunce bylo v bezprostřední blízkosti prázdného mezigalaktického prostoru. Hvězdy tu nebyly tak blízko sebe jako v centru malé galaxie. Od prázdného prostoru dělil obě lodě ještě úzký pás s hvězdami a planetami, k operačnímu prostoru pozemského loďstva už však nebylo tak daleko.

„Dávám dohromady posádku korvety z odborníků na hyperfrekvence a příbuzné obory. Učiň, prosím, potřebná opatření, aby korveta mohla být přijata na palubu CRESTU V.“

„Rozumím, vyšlu jednu korvetu s několika muži k vám a tak udělám místo pro vás.“

„Správně. Pošli zpátky odborníky, které už nepotřebuješ. Strávit pár dní v těžkém bojovém obleku, to není legrace, však to známe z vlastní zkušenosti z Halutu.“

O půl hodiny později už byly Bontainerovy rozkazy provedeny. Značná část lidí vyslaných do CRESTU V byla poslána zpět na průzkumnou loď a na jejich místa nastoupili vybraní odborníci, kterých bylo nejvíce zapotřebí. Vedl je Bontainer, ačkoliv byl „jen“ kosmopsychologem.

Paladin zprostředkoval komunikaci. Lidé mluvili do mikrofonů v přilbách a vnější ampliony přenášely jejich projev, který zachycovaly paladinovy vnější mikrofony. Tak je slyšel Defin, který udržoval hyperrádiové spojení se zelenými přízraky. Žádný jednodušší způsob spojení neexistoval.

„To je hrozné. Tahle loď duchů...“ řekl Bontainer. „Jak vám můžeme pomoci?“

„Velký administrátor říká,“ tlumočil paladin, „že by vám raději v normální podobě potrásl rukou a doufá, že se to brzy stane.“

Rhodanova slova věrně zrcadlila stav mysli jeho mužů i jeho samotného. Hyperzáření ještě víc zesílilo a rušilo i rádiové spojení. Siganci si mohli strhat hlasivky a marně se pokoušeli dále zvýšit hlasitost zesilovačů robota.

„Děkujeme. Nyní provedeme potřebná měření.“

Odborníci z EX-8703 už měli přichystané přístroje a nyní zahájili měření. Zanedlouho už měli k dispozici řadu údajů o současné povaze a intenzitě záření, které mohli srovnat s údaji zjištěnými paladinem před několika dny.

Záření vzrostlo na dvacetinásobek původní hodnoty a jeho intenzita stále stoupala!

Sanda přistoupil ke svému příteli a tiše se zeptal: „Nejsou ti dva muži tamhle doktor Bysphere a doktor Beriot?“

Ve sluchátkách neustále praskalo a nezbývalo než doufat, že mu Defin rozumí. Sandovi se zdálo, že poznává Bysiphera, se kterým strávil kritické dny v jeskyních Halutu, i doktora Beriota, ale zdaleka si nebyl jistý.

„Jsou to oni,“ potvrdil jeho domněnku Defin. „Oba tvrdí, že během těch strašlivých dnů vypracovali určitou teorii. Konec konců mohli sledovat proměny Pozemšťanů na vlastní kůži.“

„Zeptejte si Bysiphera, co soudí o tom fenoménu a řekněte mu, že se ptá Bontainer,“ požádal kapitán průzkumné lodi.

Poměrně dlouho bylo slyšet jen praskání, zřejmě domluva nebyla snadná, až se konečně opět ozval paladinův hlas: „Doktor By říká, že se nemůže jednat o nic jiného než o hypernestabilní přechodnou formu proměny atomární struktury na pětirozměrné energetické celky.“

Bontainer a Sanda si nevšímali ruchu na můstku a na jiných místech lodi a jen zmateně zírali jeden na druhého. Konečně Sanda zvedl ruce v gestu naprosté rezignace.

„To, je určitě precizně formulováno, ale pro mě, bohužel, zcela nepochopitelné,“ řekl váhavě.

„Nejen pro tebe, Johnne,“ dodal Bontainer.

„Já také rozumím pouze jednotlivým slovům,“ ujistil je Defin. „Oba doktoři míní,“ že jde o odhmotnění, přeměnu hmoty a masy v pojmově neuchopitelné Nic.“

„Moment,“ uvažoval nahlas Bontainer. „Znamená to, že hmotné objekty se promění a pro nás zmizí kamsi, kde je nebudeme moci najít a tudíž ani zachránit? Je to tak?“

„Beriot říká, že interpretace je správná,“ oznámil za chvíli Defin. „Právě tento proces teď kontinuálně probíhá. Cokoliv se dá podniknout, musí se podniknout rychle, jinak nám pět tisíc lidí zmizí doslova před očima.“

„Když nám poví, co máme dělat, uděláme to okamžitě!" ujistil vědce Bontainer. Vtom na sebe upozornil Rhodan rozčílenou gestikulací a vzápětí paladin tlumočil jeho slova: „Tato teorie vylučuje medicínu a biologii ze hry."

„To si také myslím. Dovedu si představit, jak se ti lidé teď cítí," dodal Defin. Zelené přízraky již byly zcela nehmotné, lidská ruka jimi mohla snadno projít.

„Tak nám může pomoci už jen hyperfyzika," konstatoval Sanda.

Lodí otrásla další vlna vibrací. Hyperzáření zřejmě působilo zcela nevypočitatelně.

„Doktor By navrhuje, aby dobrovolníci byly ozáření hypervlnami."

Paladinovi odpověděl Bontainer: „Možnost to je, ačkoliv mnoho šancí na úspěch neposkytuje. Všechno je ale lepší než ta zatracená nečinnost."

Vědci se dali do díla. Pro pokus rychle vyklidili a přizpůsobili přímo část můstku. Instalovali tu přístroje a nastavili je, účastníky experimentu vybavili ochrannými brýlemi i když samotné záření nebylo vidět.

„Tělo bude přesyceno energií a mělo by dojít k negativnímu zkratovému efektu a vyzařování," vysvětloval paladin.

„Nemohlo by dojít k opětnému zhmotnění později, nikoliv bezprostředně po ozáření?" zeptal se Bontainer, který seděl v křesle vedle Sandy a pozoroval, co se bude dít. Nedělo se však vůbec nic.

Fluoreskující postavy zbavené daru mluveného slova promluvit nemohly, ale na pohled se vůbec neměnily. Neměnila se ani intenzita záření jejich přízračných těl a nic nenaznačovalo, že by docházelo aspoň k částečnému zhmotnění.

Vivier Bontainer cítil takřka fyzicky, jak na ně tlačí čas. Bylo trpké si uvědomovat svou bezmoc po právě provedené takřka zázračné záchrance CRESTU V. Měla akce ztroskotat až zde, na okraji Malého Magellanova mračna? Zdálo se, že celá zachráněná posádka v čele s Perrym Rhodanem je odsouzena k smrti.

„Poslal jsi zprávu?" zeptal se Sanda aniž by spustil oči ze zoufalých dobrovolníků.

„Samozřejmě. Solární maršál s celou flotilou už je na cestě." „Kdy tu budou, Viviere?"

„Za šest hodin," Vivier se podíval na hodinky na zápěstí. Bude to tedy v prvních hodinách desátého července.

„Má s sebou také lodě s vědeckými týmy?" chtěl vědět Sanda.

„Pravděpodobně, protože flotily nejsou formovány pouze jako válečné svazy."

„Snad se tam najde někdo, kdo dostane nějaký spásný nápad, vždyť ve hře je pět tisíc lidských životů."

Potom se také Sanda nechal vystřídat. Už ve člunu, který je nesl zpět do průzkumné lodi, si všichni s úlevou odložili aspoň přilby. Sanda uviděl tváře strhané únavou a poznamenané zážitky z lodi přízraků.

„Zatraceně!" zvolal jeden zbraňový technik. „Nemohu se na to dívat. To jim opravdu nedokážeme pomoci?"

„Už se o to pokoušely lepší hlavy, než jsou naše," řekl unaveně Sanda. „Musíme čekat."

Po návratu na mateřskou loď se Sanda vzdal úmyslu vyhledat Danu, byl příliš vyčerpaný ručním řízením CRESTU V v dramatických podmínkách úniku před zkázou. Ulehl a spal devět hodin. Teprve když se potom osprchoval, oholil a oblékl se do čistého, znovu pookrál. Zatímco spal, se však hodně událo.

6.

Sto padesát těžkých pozemských válečných lodí se vynořilo v prostoru rudého dvojslunce přesně v plánovaném čase. Vlajková loď solárního maršála Tiffloa se objevila jako první a provedla identifikaci EX-8703 a CRESTU V. Potom se maršál spojil s

plukovníkem Bontainerem. Plukovníkovu zprávu vyslechl mlčky, ale jeho mladistvě vypadající obličej na obrazovce interkomu prozrazoval bolest, kterou mu zpráva působila.

„Je to vše, plukovníku?“ zeptal se, když Bontainer skončil, a jeho hlas zněl až překvapivě klidně.

„Ano. Bohužel. Mohl bych snad jen dodat, že tým mých vědců se už deset hodin pokouší vyřešit ten problém přímo na místě, v CRESTU V, ale bez úspěchu.“

Tifflor přikývl. „V mé flotile jsou tři průzkumné a dvě experimentální lodě. Okamžitě vyšlu příslušné odborníky s potřebnými přístroji. Snad někdo přijde na řešení.“

„Ještě něco,“ řekl váhavě Bontainer.

„Jen mluvte,“ vybídl ho maršál.

„Mám dojem, že čas se krátí, je třeba spěchat. Myslím, že nejlepší by bylo, kdybyste sám navštívil CREST V a udělal si vlastní úsudek. Budete zděšený!“

„Dobře. Děkuji vám, kapitáne. Budeme mít ještě dost příležitosti si podrobněji promluvit,“ řekl Tifflor, přerušil spojení a začal jednat. Válečné lodě zatím zaujaly obranné pozice v širokém kruhu kolem CRESTU V, zatímco pět výzkumných a experimentálních lodí se přiblížilo ke CRESTU V a vyslalo k ní korvety. Zanedlouho už mezi nimi a CRESTEM V probíhalo organizované čilé spojení. Druhé komando z EX-8703 se zatím vrátilo na mateřskou loď.

Nový tým vědců se doslova vrhl na řešení tragického problému. Jejich snaha byla až zoufalá, stále však nepřinášela výsledky. Vědci vyslovovali nejrozmanitější teorie a okamžitě je ověřovali, zkoušeli působení nejrozumnějších paprsků, u zelených přízraků prováděli všechny proveditelné testy, ale stále znovu dospívali k závěru, že jim není pomoci. Zvyšovali intenzitu různých zařízení, ale bezvýsledně. Vědci začínali propadat panice. Na pocity pěti tisíc ohrožených se snažili raději ani nemyslet. Gucky, který se dlouho teleportoval z jednoho oddělení CRESTU V do druhého, aby sledoval postup prací, nakonec skočil na můstek EX-8703, kde konečně mohl s úlevou odložit těžký bojový oblek. Byl zcela fyzicky i psychicky na dně. Co všechny zarazilo, bylo to, že vůbec nepromluvil a nevšímal si ani Ambera, který už zase nakradl celou sbírku lesklých předmětů. To už bylo opravdu vážné.

Dana Norfolková a první důstojník měli stejný nápad, jak využít volna, které dostali. Setkali se v jídelně. Dana seděla u pultu, tác se snídání před sebou. Sanda ji pozdravil a přisedl si se svým podnosem.

„Postrádám váš proslulý humor, Johnne,“ řekla po chvilce mlčení.

„Ztratil jsem ho a sotva ho najdu, dokud se tam v CRESTU V budou vznášet zelené přízraky a procházet ocelovými stěnami.“

„Pořád na nic nepřišli?“

John pokrčil rameny. „Aktuální situaci neznám. Neviděla jste Bontainera?“

„Ne. Ale někdo říkal, že před deseti minutami mluvil s Tifflorem. Zřejmě chtějí podniknout další sérii pokusů.“

„Tak to bude na můstku,“ řekl Sanda, zamáčkl cigaretu a šel k nejbližšímu interkomu.

„Zdravím, Johnne, vyspal jsi se?“ zeptal se Bontainer, když na obrazovce spatřil tvář svého prvního důstojníka.

„Jakž takž. Slyšel jsem fámou, že se pouštíme do dalšího pokusu, Bonnie.“

„Ano, ale my se na něm přímo nepodílíme.“

„Můžeš mi to vysvětlit?“

„Jistě. Půjde o pokus transmitovat tři dobrovolníky mezi dvěma zvlášť naprogramovanými transmitery. Někdo doufá, že by se tak mohli opět zhmotnit.“

„Chápu, ale moc tomu nevěřím. Solární maršál je v CRESTU V?“

„Ano, ale je stejně skeptický jako my.“

„Bylo by možné sledovat průběh pokusu?“ zeptal se se zájmem Sanda.

„Ano. Máme na obrazovkách oba transmitery. CREST V se hemží vědci, ale vše, co

dosud navrhli, selhalo."

Sanda přikývl. „Jdu k vám a vezmu s sebou Danu, zajímá jí to."

„Tak to se ještě nestalo, že by sis přivedl dámu až na můstek," řekl Bontainer se sotva znatelným úsměvem. „Není tvé srdce v nebezpečí?"

Sanda se pohrdavě ušklíbl. „To se stává leda takovým břídilům jako ty, Sandovi nikdy. Konec."

„Neuvěřitelné. Kdyby někdo slyšel tu rozmluvu, myslel by si, že se baví dva kluci z kadetky. A ona to byla rozmluva mezi kapitánem lodi a jeho prvním důstojníkem," prohlásila Dana. „Můžeš mi to nějak vysvětlit?"

Sanda odpověděl kupodivu docela vážně. „Bonnie je tu šéfem a ve všem, co se týče lodi, je pravým mužem na svém místě. Ale v privátní oblasti mu leccos uniká, v tom jsem rozhodně já lepší. V odborných věcech jsme ale vždy zajedno. To je tajemství vesmírných dvojčat."

„Možná máte pravdu..."

„Já mám pravdu!" nenechal ji domluvit Sanda.

Spolu vešli na můstek a zůstali stát před obrazovkami, kolem kterých se už vytvořila skupinka důstojníků. Sanda si všiml, že i Gucky je mezi nimi. Na první obrazovce byl záběr na vysílající transmitter v CRESTU V, na druhé přijímající transmitter na jedné z průzkumných lodí.

„Tamhle už jsou ti tři dobrovolníci!" řekl chraplavě Bontainer.

Místnost zaplnili vědci a nějak se jim podařilo držet zelené přízraky mimo. Ostatně tam už mnoho místa nezbývalo, protože místnost byla přecpaná nejrůznějšími měřícími přístroji. Výraz tváří všech přítomných prozrazoval obrovské nervové napětí. Tři zeleně světélkující stíny došly až k transmitteru a tam se zastavily. Potom jim jeden z vědců pokynul a oni vstoupili.

Došli do středu transmitteru... a zmizeli.

Současně se objevili na druhé obrazovce. Bylo slyšet nějaké výkřiky a pak někdo hlasitě a zřetelně pronesl: „Zatraceně!"

Tři dobrovolníci vypadali úplně stejně jako v CRESTU V. Byli skoro dokonale průhlední a světélkovali.

„Další pokus selhal," konstatoval John Sanda a obrátil se na Danu. „Teď jste viděla, jak to tam vypadá. Jen si představte celou loď obydlenou samými takovými bytostmi."

„Osm hodin jsem byla v CRESTU V a všechno to viděla na vlastní oči," odpověděla klidně.

„Ale ne!" zvolal překvapeně Sanda.

Důstojníci se začali rozcházet, jen Bontainer, Gucky, Sanda a Dana čekali, dokud oba transmiery nebyly vypnuty. Tři dobrovolníci byli zatím transmitováni zpět do CRESTU V. Zklamání mezi vědci bylo obrovské.

„Situace je stále vážnější," řekl Bontainer. „Intenzita záření pořád stoupá."

„Těla těch nešťastníků jsou ještě průhlednější než byla, když jsem byl v CRESTU V," řekl Sanda, který sledoval tři průhledné postavy jak mizí v chodbě. „Stále však ještě nevíme přesně, kdy zmizí úplně. Všechny propočty jsou na vodě. Znamená to, že se může stát, že nám prostě zmizí uprostřed další práce, že?"

Kapitán smutně přikývl. „Ano, je to tak, Johne!"

Sanda si prohrábl krátce střižené vlasy a zavrčel: „Co můžeme udělat my?"

„Ty ani já nijak pomoci nemůžeme," řekl Vivier a pokrčil rameny. „Naši hyperfyzici a všichni, kdo jsou k tomu kompetentní, jsou již v CRESTU V. My můžeme jen..."

Sanda se neradostně zasmál: „Čekat, co?"

„Ano, čekat. Nic jiného nám nezbývá."

Čekali ještě dvacet hodin, než se začalo něco dít. Nešlo však o záchranu ohrožené

posádky CRESTU V, ale o něco docela jiného.

* * *

Ráno jedenáctého července se z lineárního prostoru vynořila spousta lodí, celé loďstvo. Tři tisíce lodí obklíčilo celou soustavu a vytvořilo kolem ní neprostupnou ochrannou hráz.

Na palubě EX-8703 život pokračoval svým normálním během, odhlédneme-li od toho, že skupiny vědců z průzkumné lodi se po dvanácti hodinách střídaly v práci na CRESTU V. Spolupracovali tam s týmy z ostatních průzkumných a experimentálních lodí na záchraně posádky vlajkové lodi. Bontainer nařídil všeobecný úklid, loď musela být opět uvedena do perfektního stavu. Jinak by posádka neměla co dělat. Sám však udržoval neustálé spojení se svými lidmi v CRESTU V. Chtěl být informován o všem, co se děje.

John Sanda seděl na svém místě a podle seznamu kontroloval veškeré funkce strojů spojených nějak s pohonem lodi. Průzkumná loď, stejně jako všechny ostatní lodě v soustavě, se pouze vznášela a zapojovat motory bylo zbytečné. Prováděly se pouze zkoušky se simulovanými hodnotami.

Uprostřed práce ho vyrušil Bontainer.

„Ty jsi tady?“ zeptal se překvapeně.

„A kde bych měl být?“ odpověděl Sanda otázkou. „Viděl jsi v posledních hodinách našeho zlodějského přítele?“

„Neviděl, ale pořád mi docházejí zprávy o ztrátách,“ odpověděl se smíchem kapitán.

Sanda vypnul přístroje a otočil se se svým otáčecím křeslem k Bontainerovi. „To může znamenat pouze jedno,“ řekl.

„Pro jednou máš pravdu,“ řekl Vivier a otevřel pouzdro své služební zbraně. Potom vykročil ke dveřím a Sanda ho následoval. V chodbě se k nim připojil myšob. Jeho hlodavčí zub se leskl ve světle zářivek.

„Kam máte namířeno?“ zeptal se.

Sanda věděl, že Gucky je schopný číst jejich a myšlenky a zašklebil se, když si představil setkání Guckyho s Loureňanem.

„Provádíme razii,“ řekl.

„Razii?“ podivil se Gucky, jako by nerozuměl. „A co hledáte?“

„Máme na palubě roztomilého přítele, který má neodolatelné nutkání přisvojovat si drobné lesklé předměty. Zvláště když se luskurně lesknou.“

„Luskurně?“ zeptal se nechápavě Gucky.

Od dveří Amberovy kabiny je už dělily jen tři metry.

„Luskurní je Oomphovo umělé slovo, které může znamenat cokoliv,“ vysvětlil Sanda.

„Rozumím,“ řekl Gucky, který bleskurychle pronikl do myšlenek obou mužů a opět se stáhl. Díky tomu už věděl o Loureňanovi dost a těšil se na cirkus, který bude.

Bontainer zatím vytáhl zbraň z pouzdra, vzal ji za hlaveň a pažbou zaklepal na dveře.

„Kdo je venku?“ zaječel Amber a rozkašlal se. Samozřejmě už zachytil pocitové impulsy osob za dveřmi a dovedl si představit, co ho čeká.

„Palubní policie!“ zařval Bontainer. „Otevřete!“

Amber váhavě odšoupl dveře a zadíval se na oba Pozemšťany a myšoba mezi nimi. Jeho velké oči se rozšířily ještě víc.

„Co je?“ vykoktal, ale Bontainer ho odstrčil stranou a přitiskl mu paprskomet na hrud. Sanda a myšob proklouzli za jeho zády do kabiny.

„No tohle! To je rekord!“ povzdechl si Sanda a rozhlížel se kolem. Vypadalo to tu jako ve skladišti. Malý kleptomán musel snad rozmontovat půlku lodi. Byly tu lesklé štítky a tabulky ze dveří, rukojeti pák a páček, lesklá tlačítka, hvězdy z hodnotných označení,

náhradní díly ke kybernetickým přístrojům - pestrá sbírka všeho možného, pocházejícího snad ze všech koutů lodi.

„Vypadá to, že jsi pěkný přítel Pozemšťanů!" řekl Gucky a rozchechtal se.

„A já neznám cizorasové. Ty kdo?" zeptal se Oomph.

„Ty kdo? Kámoš neumí pořádně pozemsky?" divil se naoko Gucky.

„Nedorozumění eklhaftové!" zaskuhral Oomph. „Všechno zde nalezánete."

Bontainer stále ještě držel Ambera na mušce. I když zbraň byla pochopitelně zajištěná. „Vzpomínám si, že jsem tě určil na práce v kuchyni. Jak to, že jsi tady?" zeptal se výhružně.

Amber vyděšeně zvedl své hubenoučké paže: „Kuchař zlý geimig, Bontainere! Kuchař hrozíval na rožni a do polévky. Já nežádací osobnost."

„Samozřejmě víš, jakou mám náladu, ale co ti říkám, myslím smrtelně vážně. Teď hned půjdeš do kuchyně a budeš dělat to, co ti kuchař nařídí. Jinak je to neodvolatelně tvůj poslední let se mnou."

Louřeňan cítil, že to Bontainer tentokrát myslí opravdu vážně.

„Od této chvíle máš desetihodinovou službu v kuchyni. Běda ti, jestli tě načapám někde jinde. A tohle skladiště zase rozebereme a věci vrátíme, kam patří. A jestli u tebe zase něco objevíme...!"

Potom poslal divadelním gestem Louřeňana pryč. Když zmizel, Bontainer se interkomem spojil s kuchařem a hned na to s techniky, kteří měli vrátit ukradené věci na původní místa nebo jejich majitelům.

„Tohle by za jistých okolností mohlo být opravdu nebezpečné a přitom je to s Amberem stále horší," řekl Sanda a stále ještě vrtěl hlavou nad tou spouští.

Ke všemu právě v té době Pseudogurradi zaměřili početné pozemské loďstvo. Jejich předvoj na sebe nenechal dlouho čekat. Brzy se objevily kuželovité lodě a okamžitě se začaly formovat do útočného klínu. Zaútočily bez ohledu na zuřivou obrannou palbu, ale vzápětí musely s velkými ztrátami ustoupit.

Julian Tifflor se spojil se všemi pozemskými loděmi v prostoru dané soustavy najednou. „Právě byl odražen útok Pseudogurradů, a to beze ztrát. Po kuželovitých lodích však nejspíš zaútočí Dolanové. Zdá se, že nepřítel dosud neobjevil obranu proti našim protipólovým paprskometům. Znamená to, že si nemusíme dělat příliš velké starosti, ale musíme se mít na pozoru. Budeme se bránit všemi prostředky, ale nebudeme útočit. Od všech vyžaduji bezpodmínečnou kázeň!" prohlásil maršál a pozdravem se rozloučil s kapitány lodí.

Bontainer však okamžitě znovu navázal spojení.

„Vy, Bontainere?" řekl Tifflor, když ho uviděl na obrazovce.

„Ano, pane," odpověděl Vivier. „Moje loď je připravená k nasazení. Skoro třetina posádky pracuje sice v CRESTU V, zbytek však stačí, aby byla plně bojeschopná. Co o tom soudíte?"

Tifflor několik vteřin přemýšlel, pak však rozhodně zavrtěl hlavou. „Vaše průzkumná loď je právě tam, kde teď má být, Viviere. Pokud by byla zapotřebí k obraně soustavy, ozvu se vám," řekl maršál.

„Rozumím, solární maršále!" odpověděl Bontainer, zasalutoval a vypnul interkom.

Na druhé obrazovce však Bontainer viděl, že začal druhý útok. Tentokrát se obranu pokoušeli prorazit tři Dolanové. Jejich paratronové štíty však byly narušeny protipólovými paprskomety a dílo zkázy pak dokonala transformační děla. Vítězství bylo rychlé a úplné.

Pozemšťané čekali. Lodě se opět nehybně vznášely v prostoru, jejich pláště se leskly ve světle rudého dvojslunce. Mezi obrovskými loděmi křížovaly drobné jety i větší čluny. Dopravovaly týmy vědců střídající se na CRESTU V, přístroje a materiál. Teorie, které byly v posledních dnech vytvořeny a ověřovány, se již počítaly na stovky. Výsledky však byly stále stejné - nulové. Po CRESTU V se stále pohybovali zelené přízraky.

Mezi sebou se tyto stíny domlouvaly hypervlnami, ale komunikace se zdravými

Pozemšťany byla stále horší a horší.

A v prvních hodinách dvanáctého července se to stalo.

* * *

Postava prošla sálem, pronikla ocelovou stěnou a pokračovala dál chodbou. Konečně našla paladina. Šest Siganců ukrytých v robotovi neúnavně tlumočilo mezi Pozemšťany a jejich odhmotněnými druhy. Paladinovy čočky se zaměřily na postavu a příchozí byl identifikován.

Byl to hyperfyzik Armond Bysiphere. Ta postava ovšem jen vzdáleně připomínala obvyklou podobu vědce, většina rysů už byla jako smazaná. Zelené světlo, které vyzařoval, naopak zesílilo a podoba byla nyní vidět jako skrz silné zelené sklo.

„Poslední pokus," řekl Bysiphere.

„Co navrhujete, doktore?" zeptal se Harl Defin.

„Zavolejte okamžitě Bontainera. Musí to slyšet."

Spojení s EX-8703 bylo navázáno během vteřiny. „Za tři minuty budu s Johnem Sandou a Kenem Scottem v transmitteru na CRESTU V. Za další čtyři minuty budu na místě a přesně za deset minut může být pokus ukončen," řekl Bontainer, když se dověděl, o co jde.

Paladin zatím spěšně svolal tým, který připravil ke startu další space jet. Bontainer a jeho průvodci se zatím oblékli do bojových obleků, překontrolovali výstroj a v určenou dobu se zhmotnili v CRESTU V, „Budeme na místě včas," konstatoval Bontainer.

A byli - přesně podle slibu. Byli v centrále řízení palby v CRESTU V.

Ale proč v centrále řízení palby?

7.

Tři přízraky nasedly do space jetu. Jako první se z posledních sil dovlekl do člunu doktor Bysiphere. Za okamžik se k němu připojil jiný stín v němž by stěží rozeznali biofyzika doktora Arna Merztelara, který celé to neštěstí způsobil. Třetím mužem byl doktor Beriot.

Jet pilotoval další dobrovolník, velitel korvety z EX-8703. Seděl v bojovém obleku s přilbou uzavřenou a aktivovaným individuálním ochranným štítem. Od ukončení rozmluvy s Bontainerem uplynulo devět minut. Devětkrát šedesát vteřin. Vnitřní vrata výstupní komory se uzavřela, vnější otevřela, diskovitá loď se dala pomalu do pohybu. Zkušený pilot nespěchal. Pomalu zamířil do prostoru krytého projektoru.

„Meyers Bontainerovi, pozice dosažena," ohlásil stručně.

„Děkuji, rozumím."

Na cílové obrazovce řízení palby se objevila diskovitá loď a začala se vznášet. Nebyla příliš daleko od vnějšího pláště CRESTU V. Bontainer přikývl a Ken Scott prověřil zaměření a spustil mechanismus protipólového paprskometu.

„Zde... je to...," zašeptal Sanda.

Podle doktora Bysiphera to byl jediný způsob, jak prokázat svou teorii. Vzpomněl si, že protipólové paprskometry spotřebovávají energii, respektive ji odvádějí do hyperprostoru. Proto mohly narušovat až likvidovat paratronové štíty.

Přes zaměřovací obrazovku šlehl blesk. Jet, který byl ve středu palby protipólového paprskometu, zmizel v záplavě oslňujících plamenů, které však vzápětí zmizely. Byly odvedeny do hyperprostoru.

„Skoro jsem oslepl," řekl Scott a jen pomalu začal rozeznávat obrysy cíle, který se opět objevil na obrazovce. Druhou dávku vypálil Bontainer sám. Jet se vznášel v prostoru zdánlivě vůbec nezměněn, žádné plameny se už neobjevily.

V místnosti se rozhostilo hrobové ticho z napjatého očekávání.

„Videospojení nám ukáže, jak to dopadlo," řekl Sanda a zapnul přístroj. Na obrazovce se objevili čtyři Pozemšťané.

Čtyři normální Pozemšťané! Všichni tři doktoři nabyli svou normální podobu, nebyli průhlední, nefosforeskovali. Potom jeden z nich otevřel ústa a zřetelně pronesl: „Díky, plukovníku Bontainere!"

„Jak se cítíte?" zeptal se tiše Bontainer.

„Jsme opět lidmi, Viviere!" řekl Bysiphere.

Na hranicích soustavy ještě zuřily boje, opakovaly se útoky, ale hyperfyzikům se podařilo vyřešit největší problém. Tři muži z posádky CRESTU V byli zachráněni a nebyl důvod se domnívat, že stejným způsobem nebudou zachráněni všichni.

„Meyersi!" řekl Sanda. „Vraťte se do CRESTU V a zorganizujte komanda, která poletí v korvetách s postiženými na vaši pozici. My na ty lety zorganizujeme postižené."

Potom se spojil s paladinem a projednal otázky komunikace s přízraky.

„Výborně," řekl Defin. „Udělám všechno, co bude v mých silách, abych zajistil nástup části posádky do korvet."

Sanda se zašklebil na Bontainera, který na obrazovce sledoval zpáteční let jetu a řekl: „Je jasné, že paprsky se zmocní energie, která nepochází z Einsteinova kosmu a odvedou ji. Můžeme předpokládat, že u korvet to bude probíhat stejně." „Správně. Zůstaneme tady a budeme korvety navádět na pozici."

Bontainer se spojil s Tifflorem a informoval ho o výsledcích pokusů a potom přepnul na palubní rozhlas, aby všichni odborníci byli informováni o události a o dalším postupu.

„Do práce," řekl pak. „První korveta vystartuje v nejbližších minutách."

Nálada v CRESTU V se rázem změnila, když i zelené přízraky byly informovány hypervysílačkou. Ujal se toho samozřejmě paladin, který jako jediný stále udržoval kontakt. V CRESTU V se začaly tvořit dlouhé fronty zeleně světélkujících přízraků s lidskou podobou, které se pomalu pohybovaly směrem k hangárům korvet. Protože přízraky neztratily schopnost přemýšlet, věděly, kdo patří do které korvety. Týmy nezasažených Pozemšťanů připravovaly korvety ke startu a řídily let, když se korvety naplnily zelenými přízraky.

Konečně první korveta dostala rozkaz ke startu. Koule vystřelila z CRESTU V, obletěla ji a zaujala určenou pozici. Muži v těžkých bojových oblecích čekali mlčky.

„Tlačí nás čas," řekl Sanda. „Tak z toho nebudeme dělat estrádu. Jen si představte, jaký hlad budou ti lidé mít, až se opět zhmotní..."

Bontainer zamířil a stiskl spoušť. Tři projektory vyslaly své paprsky současně do jednoho bodu, na korvetu. Plameny zahálily plášť malé kosmické lodi, poblíž ní došlo k mohutnému výboji a plameny pohltila pátá dimenze a vzápětí velitel korvety ohlásil: „Na palubě už není ani jediný vyzařující člověk. Vracím se do CRESTU V."

„V pořádku," odpověděl Bontainer.

Druhá korveta už nalétávala na pozici, zabrzdila a začala se vznášet. Celá operace se opakovala. Diváci opět viděli, jak se kulovitá loď zahaluje do oslnivých plamenů, viděli záblesk a korvetu, jak se neporušená vrací. K její pozici již se blížila třetí korveta.

A tak to šlo stále dokola po tři hodiny.

Zvláštní komanda zatím prohledávala loď a tu a tam ještě našla fluoreskující postavu. Velitelé jednotlivých služeb kontrolovali stavy svých podřízených. Konečně byli všichni zbývající postižení dovedeni do poslední korvety a o několik minut později, po jejím návratu, už žádný člen posádky CRESTU V nebyl přízrakem.

Na všech obrazovkách vlajkové lodi se najednou objevila postava kapitána průzkumné lodi a Bontainer řekl pomalu a důrazně: „Strašlivé dobrodružství je, zdá se, za námi. Neznamená to však, že naše práce končí. Musíme ještě vyčistit loď od působení hyperzáření. Z tohoto důvodu nařizuji, aby všichni vědci z průzkumných a experimentálních lodí opustili CREST V, pokud možno se všemi svými přístroji. Snažte se to provést co nejrychleji. Za

druhé: potřebuji komando, které rychle namontuje protipólový paprskomet na jednu z korvet. Mělo by to být snadné. Za třetí: zvláštní komando z EX-8703, kterému velím, zatím zůstane v CRESTU V a zůstane se mnou ve spojení normálními vysílačkami. Budu pro vás možná mít další úkoly. Prozatím je to vše."

Plukovník vypnul přístroj a obrátil se na Sandu: „Nyní se pokusíme najít Rhodana a Atlana, kamaráde. Chci jim poblahopřát a navíc jsem si jistý, že nám nabídnou sklenku něčeho dobrého. Nejspíš je najdeme v jídelně, musí mít stejný hlad jako všichni."

Bylo to tak.

První starostí zachráněných, přesněji jedné skupiny z nich, ale bylo co nejlépe zajistit kontejner s neobilatium a pokrýt ho vrstvou izolačních materiálů. Bontainer zastihl Velkého administrátora v jednom z hangárů. Byl u něho právě kapitán rychlého křižníku, kterého Rhodan povolal.

„Dopravte ten kontejner co nejrychleji na Terru a předejte ho do hyperfyzikální laboratoře, ať tam neobilatium analyzují za nejvyšších bezpečnostních opatření. Musí tu záhadu rozluštit. Doprovodí vás asistent doktora Merztelara, který přesně ví, co se s neobilatium provádět nesmí."

„Rozkaz, Velký administrátore!" řízně odpověděl kapitán křižníku.

V několika minutách už byly láhve na palubě křižníku, loď se pomalu vzdálila od CRESTU V, nabrala rychlost a za okamžik zmizela mezi hvězdami.

Rhodan se otočil k Bontainerovi. „Jsem rád, že vám opět mohu stisknout ruku, Viviere. Vypadá to, že vám vděčíme za život."

Oba muži se zašklebili a pevně si stiskli ruce. Potom Rhodan pozdravil Sandu a Kena Scotta.

„To není moje zásluha," řekl Bontainer. „Přivedl nás sem celý řetězec náhod."

My ale ještě nejsme hotoví. Co bychom měli podniknout teď?"

Rhodan odhodil vyprázdněný kalíšek do drtiče a zamyšleně odpověděl: „Především musíme vyčistit CREST V, Viviere. A musíme dát posádce trochu času, všichni mají obrovský hlad. Potom všichni opustíme loď. Viděl jsem, že instalace protipólového paprskometu na korvetě pokračuje rychle."

„Dobře. Dovolte tedy, abych vám nabídl pohostinství na své lodi."

„Děkuji, ale Tifflor byl rychlejší než vy," řekl se smíchem Rhodan. „Shromáždí se tam důstojníci a posoudí situaci. Zvu vás. Začneme za tři hodiny."

„Děkuji, budu tam."

„Korvety zatím dopraví posádku CRESTU V do jiných lodí. Po jejich evakuaci náš úkol dokončíme," řekl Rhodan a vykročil, ostatní za ním.

„S potěšením a několika protipólovými paprskomety. Uvidíme, zda se použité postupy osvědčí i v případě našich pozitronických agregátů."

„O tom nepochybuji," řekl Sanda.

Posádka CRESTU V se opět naložovala do korvet a odlétala. Také komando z Bontainerovy průzkumné lodi se vrátilo na mateřskou loď. Lidé z CRESTU V, vyčerpaní fyzicky i duševně, byli na palubách všech lodí, kam byli dopraveni, okamžitě ošetřeni, vykoupáni, mohli se převléknout a hlavně najíst. Byli rozmístěni do kajut službu konajících členů posádek, aby se mohli také v klidu prospat. Po dvaceti hodinách už na nich nebylo vidět žádné stopy hrozných zážitků. Korvety je dopravily zpátky na CREST V.

To už ovšem bylo provedeno vyčištění CRESTU V.

Byl to opět Bontainer, kdo stál vedle Scotta v kopuli, odkud se řídila palba, tentokrát ovšem v korvetě.

„Mělo by to být už poslední dějství," zamumlal. „Vzhledem k tomu, že na palubě CRESTU V už není nikdo živý, je naše akce bez rizika - jen doufám, že zapůsobí na pozitronické systémy stejně jako na zeleně zářící Pozemšťany."

„To hned uvidíme. Jestliže ne, pak budou mít naši technici dost práce.“

Protipólové paprskomety zamířily na zesílený pás kolem trupu CRESTU V. Potom Bontainer dal povel k palbě. Čtyři protipólové paprskomety zahájily palbu.

„Vyšlo to!“ vykřikl radostně Ken.

Z boku CRESTU V vyšlehly blesky a zmizely. Cizí energie se vrátila tam, odkud přišla, do pětirozměrného prostoru. Korvety pomalu obklíčily CREST V.

„Přesnost a důslednost je nyní povinností,“ řekl Vivier. „Musíme teď stejně intenzivně zpracovat každou část trupu.“

Korvety se pohybovaly kolem CRESTU V po spirále a protipólové paprskomety byly stále v akci. Veškeré energetické zdroje korvet pracovaly na plný výkon. Korvety vypadaly jako hmyz kroužící kolem obrovské lampy. Ze všech míst, kde se pod pláštěm CRESTU V nacházela pozitronická zařízení, vyšlehovaly blesky. Oslňující záře se šířila prostorem.

Konečně korvety dospěly až k vrcholu CRESTU V a Bontainer dal rozkaz zastavit palbu. Korvety zamířily zpět k EX-8703.

„Dlouhá a strašná přeměna je minulostí,“ řekl Sanda.

„A loď je opět v pořádku a všechno bude fungovat jak má,“ dodal Bontainer.

Do CRESTU V už bylo možné vstoupit v normálním palubním oblečení bez skafandrů a ochranných štítů. Rhodanovo strašlivé dobrodružství skončilo.

„Mám dojem, že jsme měli být už před hodinou na poradě moudrých na Tifflorově lodi,“ poznamenal Sanda a zapálil si.

„Myslím, že naše výsledky nám budou dostatečnou omluvou za zpoždění. Vždyť je to naše zásluha, že vlajková loď je zase v pořádku,“ mínil Scott.

Korveta vplula do hangáru průzkumné lodi, muži se rozešli, aby se převlékli. a za několik minut je už jet nesl k Tifflorově lodi.

* * *

Pobočník je doprovodil do zasedací místnosti, kde už byli Rhodan, Atlan, Tifflor a několik předních vědců. Nyní se k nim připojili ještě Bontainer, Sanda a Ken Scott. Dohromady tu bylo asi pětadvacet mužů. Většina míst zůstala volná.

Přítomní se zatím rozdělili do skupinek a tiše se mezi sebou bavili. Podle množství tekutiny ve sklenicích se dalo usuzovat, že Bontainer a jeho druzi nepřišli zase až tak pozdě. Zasedání muselo začít se zpožděním.

Tváře lidí z CRESTU V nesly ještě patrné stopy strašlivých prožitků.

Tohle sezení zřejmě příliš veselé nebude, pomyslel si Bontainer a podíval se na Velkého administrátora. Něco si četl.

Vzápětí však zvedl hlavu a konečně promluvil: „Pánové, ještě jsem neměl čas, abych vám poděkoval jménem svým i celé posádky CRESTU V. Byli jsme zachráněni a vy všichni jste se na tom podíleli. Doufám, že budu mít ještě příležitost poděkovat každému z vás osobně. Zachránili jste nás vskutku v poslední chvíli.“

Velký administrátor se odmlčel a rozhlédl se po přítomných.

„Z této akce pro nás vyplynuly dvě podstatné skutečnosti. Předně jsme museli zničit Neo II, nemusíme se však cítit vinni, protože jsme jednali v nutné sebeobraně a především vzhledem k tomu, že na planetě nebyl žádný život. Za druhé: získali jsme velmi důležité nové poznatky. O tom poreferuje doktor Bysiphere,“ dokončil Rhodan.

Bysiphere začal mluvit přímo k věci: „Teď je jasné, že tajemný výtažek z vajec Baramů nemá žádný vliv na prodloužení života ještě tajemnějších vládců Malého Magellanova mračna. Předpokládali jsme to již dříve, ale neměli jsme možnost to dokázat ani vyvrátit. Nyní máme jistotu.“

Dr. By se odmlčel a Bontainer poznal, že také on je stále ještě pod vlivem fyzického a

psychického šoku. Koupel, jídlo a spánek postižené tak řečeno postavily na nohy, ale nemohly překonat následky šoku.

„Abychom získali jasný obraz o všem, co souvisí s tímto výtažkem, předali jsme, jakmile jsme mohli navázat kontakt, veškeré naše podklady výzkumníkům, kteří se pod Bontainerovým velením jako první dostali na palubu CRESTU V. Slíbili nám, že vše opět propočítají s pomocí pozitroniky. Jaké jsou výsledky, Viviere?"

Bontainer se trochu předklonil a položil ruce na stůl. „Zatím to nevím, když jsem odlétal, byli výzkumníci ještě v plné práci. Není ovšem problém navázat s nimi spojení."

Velký administrátor přikývl a řekl: „Udělejte to."

Bontainer vstal a zapnul interkom. Na obrazovce na stěně zasedačky se objevil obličej spojovacího důstojníka z Tifflorovy lodě.

„Bontainer," představil se Vivier. „Spojte mě, prosím, s výpočetním střediskem mé lodi."

Obličej zmizel z obrazovky a za okamžik se na ní objevil obraz jasně osvětleného výpočetního střediska. Skupina mužů a žen byla plně zaujatá svou prací, jen někteří se otočili, když zaslechli bzučení interkomu.

„Čekáme na počítačové vyhodnocení podkladů," připomněl Bontainer.

„Zpracováno je asi devadesát procent materiálů. Když začneme teď podávat zprávu, bude zpracování pravděpodobně dokončeno, než skončíme."

„Ušetřete nás podrobné zprávy," skočil výzkumníkovi do řeči Bontainer. „Tu si potom v klidu přečtete. Řekněte nám pouze, co z ní vyplývá."

Velitel výpočetního střediska zvedl nějaký list, který ležel před ním, a spustil: „Bylo zjištěno se stoprocentní jistotou, že neznámí vládcové Malého Magellanova mračna používají tento výtažek k tomu, aby proměňovali vlastní těla v těla jiné velikosti a vzhledu. Při těchto proměnách se jedná o řízenou látkovou přeměnu, probíhající v podmínkách převahy hyperenergií. To je jádro našich zjištění. Práce ovšem pokračuje."

Bontainer už chtěl přerušit spojení, když si všiml, že Atlan se chce na něco zeptat.

„Moment," řekl. „Máte nějakou otázku, admirále Atlane?"

Atlan rozčileně potřásl hlavou, odhodil dlouhé vlasy dozadu a řekl: „Zdá se tudíž jisté, že naši neznámí přátelé mohou disponovat zcela neznámým metabolismem. Já si nedovedu představit, že bychom se mohli v procesu proměny přetvořit v Baramy nebo nějakou jinou rasu."

„Máte pravdu," přisvědčil kybernetik. „Popsaným způsobem reagují na neobilatium pouze metabolismy, které jsou velmi odlišné od lidského. Lidský metabolismus a jemu podobné vliv neobilatia pouze silně poškozuje, jak jste se sami mohli přesvědčit."

„Má ještě někdo nějaké otázky, pánové?" zeptal se Bontainer.

„Zatím ne," řekl Velký administrátor. „Žádám jen jeden exemplář závěrečné zprávy, ostatní zatím předejte doktoru Bysipherovi."

„Ano, pane," řekl kybernetik a sotva zřetelně se uklonil. Potom Bontainer obrazovku vypnul a posadil se na své místo.

„Zdá se, že teorie o útěku Okefenoků spolu s jejich pozoruhodnými umělými bytostmi před sedmdesáti tisíci lety se začíná otřásat v základech," řekl Sanda.

„Tato teorie byla samozřejmě zpochybněna vysokou hmotností inteligentních bytostí," řekl doktor Beriot a rozpřáhl ruce v odevzdaném gestu. „Stále také nevíme, jak do toho zapadají Pseudogurradi. Jejich schopnost proměny, stejně jako vysoká hmotnost jsou nepochybné, dosud však nevíme, s kým tu vlastně máme co dělat."

„Po bezpříkladném dobrodružství se tudíž opět ocitáme před situací, kterou nikdo z nás nepředpokládal," shrnul debatu Rhodan. „Našeho protivníka známe i neznáme zároveň. Mnohokrát jsme byli v kontaktu se supertěžkými bytostmi, mnohokrát jsme je pozorovali a přesto nemáme tušení, kdo se pod touto maskou skrývá. V jejich masce jsme dosud neobjevili

seběmenší trhlinu. Musíme konstatovat, že nevíme, kdo je naším nepřítelem."

Tímto prohlášením bylo zasedání ukončeno.

Během jednání na pozemské lodě stále útočily kuželovité lodě Pseudogurradů za podpory Dolanů, ale všechny jejich útoky byly vždy rychle a beze ztrát odraženy.

Do CRESTU V zatím nastoupilo testovací komando z Bontainerovy lodi, které mělo prověřit fungování pozitroniky všude, kde byla použita. Fungovala bezvadně, jako kdyby se nikdy „nezbláznila". Přesto se posádka do CRESTU V nevrátila.

Další průběh událostí určil krátký hovor mezi Rhodanem a kapitány lodí Tifflorovy flotily. Na jeho rozkaz se lodě začaly stahovat blíž ke CRESTU V, až nakonec kolem prázdné vlajkové lodi vytvořily neproniknutelný kruh.

8.

Na obrazovce interkomu byl vidět velitelský můstek lodi. Muži u řídicích pultů jen prověřovali funkci přístrojů - loď byla v lineárním prostoru. Letěla vstříc novému nasazení.

Muž, který ležel na sklopeném křesle, měl zavřené oči a nedalo se poznat, zda spí či bdí. Bontainer měl puštěnou Boncardovu skladbu Victory in Space a po dnech vypětí si vychutnával okamžiky klidu.

Poslední rozkaz Velkého administrátora zněl: „Všechny lodě Solárního loďstva a všechny průzkumné lodě se stáhnou zpět, do určeného prostoru Sever."

Dvě průzkumné lodě zmizely v lineárním prostoru jako poslední, po tom, co se tam uchýlila Tifflorova flotila i s CRESTEM V Brzy se ovšem měli opět setkat.

Bontainer byl vyčerpaný. Od chvíle, kdy zachytili první signál z CRESTU V, nenaspal víc než patnáct hodin.

Hudba dohrála. „Tak to bychom měli," zamumlal Bontainer. Nemyslel ovšem skladbu, ale náročnou operaci posledních dnů.

Bontainer vstal a klopýtavě se odšoural pod sprchu. Dlouho stál pod horkou vodou a vrátil se jako vyměněný. Za několik minut už byl na můstku a položil ruku Sandovi na rameno. Sanda vyskočil, zakopl a málem srazil kapitána k zemi. Muži na můstku se dali do smíchu.

„Zatraceně," zavrčel Sanda. „Vždycky, když člověk chce dokázat, jak je dobrý, padne na hubu."

„To potká každého, milý příteli," prohlásil moudře Bontainer a obrátil se na všechny přítomné. „Když najdete dva obětavce, kteří tu budou držet stráž, pak všechny ostatní zvu na bohatou hostinu s dobrým pitím. Oslavíme naše hrdinské činy!"

Dva dobrovolníci se kupodivu našli rychle a ostatní vzali jídelnu útokem.

* * *

„Dano, miláčku, budeš tak hodná a oslavíš to s námi?" zeptal se Sanda, ačkoliv se mu únavou zavíraly oči.

„Nejsem žádný váš miláček, zapište si to za uši," odsekla Dana.

„Dosud ne," pronesl hlasitým šepetem Sanda, aby ho slyšeli smějící se důstojníci. „Ale navštivte mě v Atlan Village a určitě propadnete mému kouzlu."

Dana nejdříve naservírovala osmi lidem kávu, potom podala Bontainerovi láhev nejlepší pálenky a začala roznášet jídlo.

„Co to vidím?" vykřikl náhle Vivier uprostřed jídla. „Náš provinilý přítel!"

Amber se s radostným výrazem ve tváři blížil ke společnosti. Skrz průhlednou kůži bylo možné rozeznat tělesné orgány. Posádky, kterým kdy Bontainer velel, si marně lámaly hlavu, proč má jejich kapitán rád tohoto příslušníka podivné rasy. Patřil však k jeho

nejbližším přátelům.

„Služba v kuchyni žádný luskur, Bonnie," zaskřehotal Amber.

„Posaď se vedle mě a pověz mi, proč není luskurní," vyzval ho Bontainer.

„Kuchař surovčák!" prohlásil Loureňan a nechal si vzít skleněnou slánku s lesklým víčkem.

„Rolf že je surovec?" zeptal se Bontainer. „Tomu se mi nechce věřit. Asi se jen zlobí, když mu něco ukradnou."

„A že ty jsi mu něco ukradl?" zvolal Sanda a udělal vidličkou výpad směrem k Amberovi.

Loureňan se rychle rozhlédl kolem sebe a řekl: „Geimig, kapitáne Bonnie. My velká masa, lidi z CRESTU V mít na palubovkách."

Bontainer pochopil, že Amber chce říci, že na palubu EX-8703 přišlo hodně lidí z vlajkové lodi. „Co je s nimi?" zeptal se zvědavě.

„Já určitě náladu. Velká jednodílnost - kapitán Bonnie velmi velká kosmická třída! Obrovská obdiv."

Muži kolem stolu chvíli mlčeli, než Loureňanovu hatmatilku pochopili a pak se dali do smíchu.

„No prosím," řekl suše Sanda, „všichni mluví jen o Bontainerovi. A my, stateční muži a ženy, my zůstáváme jen bezejmenným křovím kosmického představení."

„Já ale vím, proč jsem tak oblíbený, Johne."

„Opravdu? Můžeš mě poučit?"

„Samozřejmě. Má velká chvíle přišla v okamžiku, když jsem se oženil. Ve chvíli, kdy jsem se ponořil do Arsaliných očí, jsem se stal tím, čím jsem."

„Sňatek, to není žádný základ pro slávu," řekl John. „Raději si najdu jiný způsob, jak se stát slavným."

„Když už mluvíme o slávě - v poslední době slyším stále víc o tvém tajemném doupěti v Atlan Village. Co je na těch pověstech pravdy?"

„Všechno," odpověděl zarputile Sanda.

„Co tam vlastně vyvádíš? Orgie? Pořádáš slavnosti nebo meditace?"

„Nech se překvapit."

Potom Sanda doprovodil Danu až k její kabině. Dívka objala Sandu kolem krku a opakovala Bontainerovu otázku: „Řekněte, první, co vlastně provádíte v Atlan Village?"

„Přijďte a uvidíte," řekl pouze. Na víc se nezmohl. Byl vyčerpaný a toužil už jen po spánku. Za chvíli uleh ve své kabině a okamžitě usnul hlubokým spánkem beze snů.

Nikdo nevěděl a ani netušil, jaké tajemství skrývá dům v Atlan Village.

Sanda pracoval na eposu. Měla to být velkolepá koláž ze zpráv a úryvků Sandových básní, z počítačové lyriky a novinových reportáží, měla to být mozaika, oslavující dobrodružství průzkumných lodí. Měla být doplněna hudbou i komentáři. Pracoval na tom eposu již tři roky a přípravy k obrovskému dílu byly u konce.

Od jeho dokončení však byl vzdálen ještě mnoho světelných let.